

1. Obiekt

SKOCZNIA NARCIARSKA

obiekt sportowy

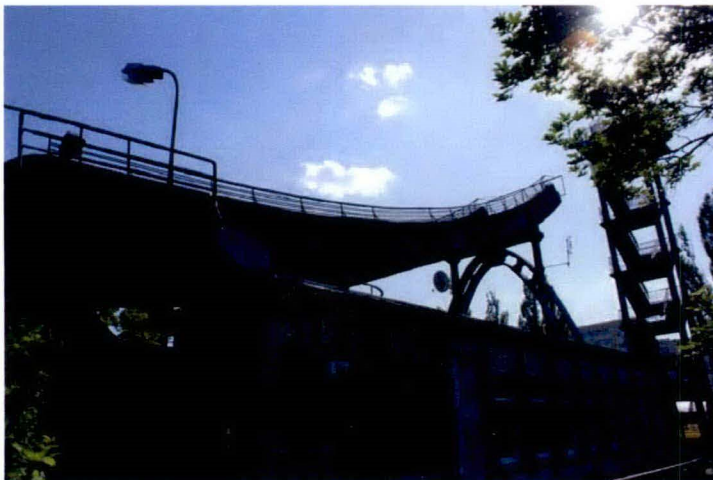
2. Czas powstania

1955 - 1959

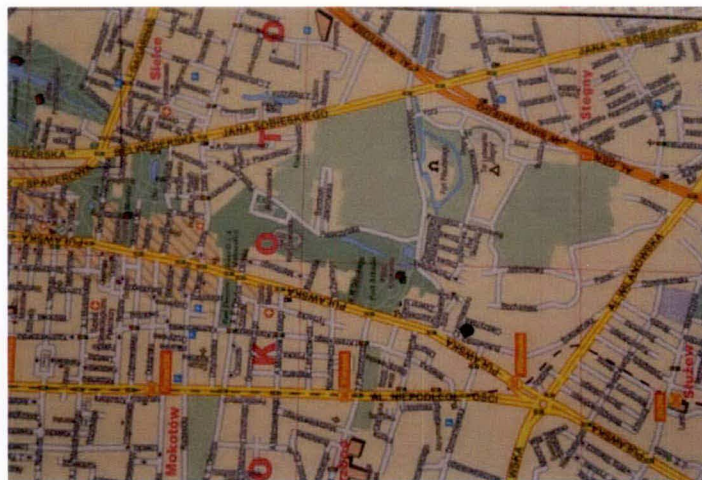
3. Miejscowość

W A R S Z A W A

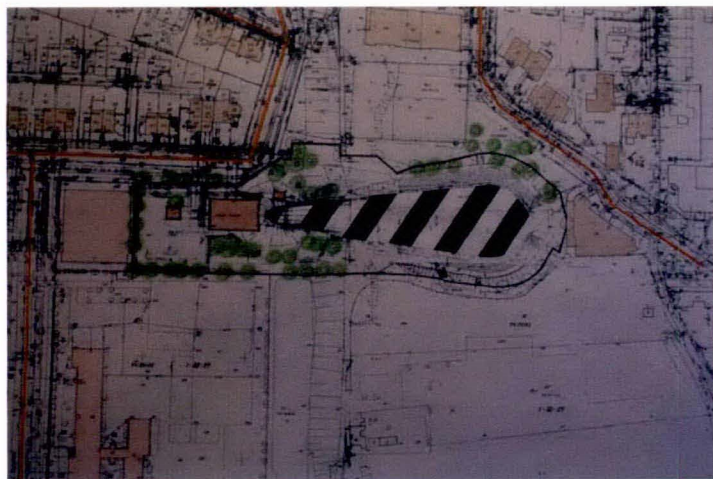
11. Zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

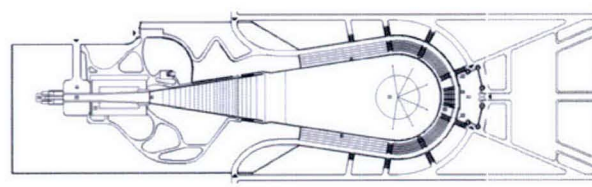
Ryc.1 Widok ogólny zespołu sportowego, fot. R. Łada, VII.2010 r.

Ryc.2 Orientacja (reprodukcja fragm. planu miasta z 2004 r.).

Ryc.3 Sytuacja (na podstawie opracowanych rys. obiektu sportowego)

Ryc.4 Plan zagospodarowania terenu z 1959r.

Uwaga: ilustracje na ryc. 2, 3 i 4 zorientowane są na północ.

c.d. poz. 11 zamieszczono w załącznikach

4. Adres

ul. Czerniewiecka 3
Warszawadz. ewid. nr 39
obręb 1-02-27
KW [REDACTED]

nr hipoteczny

5. Przynależność administracyjna

województwo mazowieckie

powiat warszawski

dzielnica Warszawa-Mokotów

6. Poprzednie nazwy miejscowości

7. Przynależność administracyjna
przed 1 VI 1975

województwo warszawskie

powiat warszawski

8. Właściciel i jego adres

Miasto Stołeczne Warszawa
00-950 Warszawa
ul. Pl. Bankowy 3/5

9. Użytkownik i jego adres

Warszawski Ośrodek Sportu i Rekreacji
00-429 Warszawa
ul. Rozbrat 26

10. Rejestr zabytków

Nr

data

Zespół obiektów sportowych przy ulicy Czerniowieckiej 3 w Warszawie w dzielnicy Mokotów - Wiebrno składa się z **wieży rozbiegowej** zwieńczonej płaszczyznami startowymi, które stanowią jedną z trzech podpór **taśmy rozbiegu, budynku głównego** – gospodarczego na którym znajduje się część taśmy rozbiegowej zakończonej **progiem startowym, wieży sędziowskiej** z ziemianką magazynową, **budynku bufetowego**, budynku pełniącego funkcję **toalet, kas biletowych** oraz z **trybun siedzących i stojących** w tym trybuny honorowej. Dziś budynki kas, toalet, bufetu i trybun nie zachowały się. Przez zaprzestanie użytkowania oraz brak konserwacji budynków nastąpiła degradacja biologiczna.

Do połowy XX wieku w Warszawie znajdowały się dwie skocznie narciarskie. Pierwszą z nich była skocznia w parku Agrykola powstała w latach dwudziestych XX wieku, którą odbudowano w 1952 roku według projektu inżyniera Mieczysława Samka. Konstrukcja tego obiektu pozwalała na organizowanie skromnych zawodów do tego w sprzyjających warunkach atmosferycznych. Skocznia posiadała punkt konstrukcyjny K-20 i składała się z drewnianej wieży rozbiegowej oraz wieżyczki sędziowskiej. Skocznia pozwalała na oddawanie skoków na odległość ok. 20m ale tylko przez zawodników uprawiających ten sport zawodowo. Rekord skoczni wynosił 25m zdobyty przez zakopiańczyka Władysława Gąsienicy-Roja akademickiego mistrza świata z 1957 roku z Oberammergau. Skocznia funkcjonowała do lat siedemdziesiątych XX wieku a następnie została rozebrana. **Drugim tego typu obiektem w Warszawie były dwie skocznie narciarskie w Lasku Bielańskim** o punkcie konstrukcyjnym K-5 oraz K-15, wykorzystywane głównie przez studentów Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie.

Sytuacja ogólna:

Zespół obiektów sportowych skoczni narciarskiej usytuowany jest w Warszawie, w obrębie dzielnicy Mokotów – Wiebrno, na Skarpie Wiślanej. Teren obiektu od strony północnej ogranicza ulica Czerniowiecka, która przecina ulicę Pływiąńską a następnie dobiega do ulicy Jaśminowej, która ogranicza obiekt sportowy od strony wschodniej. Pozostałe dwa boki graniczą z posesjami prywatnymi.

Charakterystycznym punktem dla zagospodarowania terenu jest płytki jar wrzynający się w teren prostopadle do Skarpy Wiślanej od strony południowej w odległości stu kilkudziesięciu metrów. Podczas prac projektowych zakładano, że jar stanie się głównym ciągiem komunikacyjnym wzdłuż działki oprócz ulic Ikara i Idzikowskiego. Oprócz regulacji wytyczonych ulic na terenie zespołu sportowego skoczni narciarskiej założono sześć przejść pieszych: u podnóża skarpy, równoległe do osi skoczni, po za ogrodzeniem wykonano ciągi piesze o szerokości 3,5m. Znajdowały się one po obu stronach trybun od ulicy Pływiąńskiej do ulicy Jaśminowej. Ciągi piesze miały odgałęzienia pętlowe, obejmujące zakole trybun, odgałęzienia dochodziły do schodów wewnętrznych trybun oraz do skróków kątowych przy ulicy Pływiąńskiej. Od wejścia głównego do zbiegu tych ciągów pieszych z ulicą Jaśminową znajdowały się ciągi piesze promieniste. Ciągi piesze, promieniste, okrążały parking, który od strony ulicy Jaśminowej wyposażony był w trzy dojazdy z których środkowy był odjazdem głównym prowadzącym do bramy głównej od strony trybun. Ulica otrzymała nawierzchnię asfaltową, na terenie zespołu ciąg pieszo – jezdny był pokryty nawierzchnią grysową, natomiast ciągi piesze wykonano z płyt chodnikowych.

(Lokalizację poszczególnych budynków w zespole opisano w załącznikach).

Materiał, konstrukcja, technika: Zachowany w części zespół obiektu sportowego skoczni narciarskiej można ogólnie scharakteryzować w następujący sposób: jest to architektura inżynierska. Ściany kamiennie-ceglane w części parteru, powyżej parteru żelbetowe, prefabrykowane, stropy żelbetowe, stolarka okienna i drzwiowa drewniana, detale architektoniczne elewacji żelbetowe, dachy pokryte papą, elementy konstrukcyjne żelbetowe, prefabrykowane.

(Materiał i konstrukcję poszczególnych budynków w zespole opisano w załącznikach).

Rzut / Kompozycja: Nie zachowany pierwotny układ urbanistyczny – przestrzenny. Pierwotnie był to zwarty zespół sportowy na znacznym obszarze terenu. Obiekty położone w dolnej części Skarpy Wiślanej uległy degradacji biologicznej a w miejscu, gdzie usytuowany był duży parking przed wejściem głównym obecnie został wybudowany budynek mieszkalny. Na planie terenu został jedynie zachowany zarys kompozycji zagospodarowania terenu.

(Rzuty poszczególnych budynków w zespole opisano w załącznikach).

Bryła; Elewacje; Wnętrze; Wyposażenie; Instalacje:

(Bryły, Elewacje, Wnętrze, Wyposażenie oraz Instalacje poszczególnych budynków w zespole opisano w załącznikach).

<p>14. Kubatura</p> <p><u>Q = 3.282,82 m³</u></p> <p>łącna kubatura sześć budynków</p> <p>w opisywanym zespole</p> <p><i>(kubatury poszczególnych budynków opisano w załącznikach)</i></p>	<p>15. Powierzchnia użytkowa</p> <p><u>P = 821,57 m²</u></p> <p>łącna powierzchnia sześć budynków</p> <p>w opisywanym zespole</p> <p><i>(powierzchnie poszczególnych budynków opisano w załącznikach)</i></p>	<p>16. Przeznaczenie pierwotne</p> <p>obiekt sportowy – skocznia narciarska</p> <p><i>(przeznaczenie pierwotne poszczególnych budynków opisano w załącznikach)</i></p>	<p>17. Użytkowanie obecne</p> <p>handlowo - usługowe</p> <p><i>(użytkowanie obecne poszczególnych budynków opisano w załącznikach)</i></p>
<p>18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja</p> <p>Według odnalezionej dokumentacji technicznej obiektu można ocenić, że pod koniec lat sześćdziesiątych XX wieku została częściowo zmieniona aranżacja parteru oraz piętra w budynku głównym. W parterze zmiany polegały na przekształceniu niektórych pomieszczeń, przystosowując budynek do nowych funkcji. Zmiany na piętrze polegały na modyfikacji komunikacji w części gdzie znajdowały się dwa gabinety. Podobne prace zostały wykonane na początku lat dziewięćdziesiątych, tylko w dużo mniejszym zakresie.</p> <p>Podczas gdy obiekt funkcjonował do końca lat osiemdziesiątych prawdopodobnie na bieżąco przeprowadzano drobne prace remontowo – konserwatorskie w celu utrzymania i bezpiecznego korzystania z budynków oraz otoczenia.</p> <p>Do końca funkcjonowania obiektu wieża rozbiegowa nie doczekała się dźwigu osobowego, chociaż od początku było przygotowane na jego instalację miejsce w środku klatki schodowej. Na początku lat dziewięćdziesiątych została zdemontowana środkowa część taśmy rozbiegowej. Stwierdzono, że w każdej chwili mogła spaść.</p> <p>Decyzja nr IIOT/21/2010 wydana przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 01 lutego 2010 roku nakazuje Warszawskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w Warszawie dokonanie rozbiórki pozostałej konstrukcji taśmy rozbiegowej zakończonej progiem startowym, wieży sędziowskiej oraz wieży rozbiegowej. Organ Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego stwierdził, że konstrukcja żelbetowych elementów prefabrykowanych w/w obiektów „znajduje się w nienależytym stanie technicznym i estetycznym. Stwierdzono występowanie zagrożenia bezpieczeństwa ludzi i mienia.” Dnia 30 grudnia 2009 roku została sporządzona „Ekspertyza stanu technicznego skoczni narciarskiej położonej przy ulicy Czerniowieckiej 3 w Warszawie, wykonanej przez mgr inż. Andrzeja Biskupskiego, która stwierdza, że „zużycie techniczne kompleksu zostało wyczerpane a obecnie obiekty nadają się tylko do rozbiórki.”</p> <p>Oryginalna dokumentacja architektoniczna znajduje się w Archiwum Urzędu m. st. Warszawy.</p>		<p>19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>Pierwotny układ funkcjonalno-przestrzenny całego kompleksu obiektu sportowego skoczni narciarskiej, obecnie jest nie zachowany. Pomimo dość młodego wieku, bo do chwili obecnej minęło tylko 51 lata od momentu zakończenia prac budowlanych, ogólny stan techniczny budynków jest zły a niektóre obiekty już nie istnieją. Wyjątek stanowi budynek główny, który jest na bieżąco remontowany i konserwowany oraz jako jedyny obiekt obecnie funkcjonuje.</p> <p>Po roku 1989 skocznia narciarska podzieliła po części los Stadionu Dziesięciolecia. Budynki były pozostawione samym sobie. Nikt ich nie konserwował, nie zostały również podjęte decyzje jak można byłoby wykorzystać obiekty lub poddać je modernizacji aby kompleks funkcjonował dalej ale z innym przeznaczeniem.</p> <p>Budynki takie jak kasy, bufet czy toalety oraz trybuny znajdujące się w części dolnej zjazdu skoczni przez te wszystkie lata uległy degradacji biologicznej. Nie można stwierdzić w jakim stanie są teraz te budynki i czy cokolwiek pozostało z nich ponieważ dojście do nich jest niemożliwe. Obecnie teren ten porasta dzika i gęsta roślinność. Budynki wieży sędziowskiej, wieży oraz taśmy rozbiegowej w chwili obecnej ze względu na swój stan techniczny kwalifikują się do prac rozbiórkowych i za chwilę również po nich nie będzie śladu.</p> <p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <p>Budynek główny należy jak najszybciej poddać pracom zabezpieczającym i remontom w celu zachowania choć jednego budynku</p> <p>Podjąć próbę uratowania choć niewielkiej części z byłego kompleksu.</p> <p>Oczyścić i opracować program rewitalizacji terenu w oparciu o układ przestrzenny zniszczonego kompleksu sportowego.</p> <p>Opracować wytyczne konserwatorskie do przeprowadzenia tych prac.</p> <p>Opracować kompleksowy projekt prac remontowo-konserwatorskich.</p> <p><u>Prace prowadzić i realizować w uzgodnieniu z Urzędem Konserwatorskim, ściśle wg zatwierdzonego projektu architektoniczno-konserwatorskiego.</u></p>	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

Oryginalna dokumentacja projektowa, „Architektura”, opracowana w 1955 roku przez zespół inżynierów w składzie: arch. Jeremi Strachocki – jako główny projektant, arch. Mieczysław Strzelecki, inż. Stanisław Herod oraz inż. Zenon Zieliński.

Miejsce przechowywania dokumentu: Archiwum Urzędu m.st. Warszawy, mieszczącego się w Pałacu Kultury i Nauki przy ulicy Pl. Defilad 1 w Warszawie

22. Bibliografia

Krzysztof Blauth, „*Tereny narciarskie w Warszawie*”, Stolica nr 6, Warszawa 1954r.

J. Strachocki, „*Skocznia narciarska w Warszawie*”, miesięcznik ARCHITEKTURA, Warszawa 1956r.

Dokumentacja projektowa „Architektura”, Warszawa 1955r.

Krzysztof Blauth, „*Skocznia narciarska w Warszawie*”, Stolica nr 35, W - wa 1955r.

oraz pozycje niedrukowane:

www.sztuka.net

www.warszawa.wikia.com

www.skijumping.pl

www.adonai.pl

23. Źródła ikonograficzne i fotograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

Fotografie z przebiegu budowy z lat 50-tych – zamieszczone w artykule arch. J. Strachockiego w miesięczniku Architektura z 1956r.

24. Uwagi różne

Podziękowania dla Pani Haliny Wójcikowskiej pracownicy Archiwum Urzędu m.st. Warszawy za pomoc w odnalezieniu części oryginalnej dokumentacji projektowej „Skocznia narciarskiej na Mokotowie”.

Wykonano z funduszy

Miasta Stołecznego Warszawy

25. Opracował:

tekst	Tekst: Robert Łada (w tym historia na podst. dostępnej literatury oraz stron internetowych)	09.2010r.
plany, rysunki	Rysunki: Robert Łada (przerys i aktualizacja wg. pom. własnych, oraz opr. techniczne rysunków)	09.2010r.
zdjęcia fotogr.	Fotografia kolorowa: Robert Łada	07.2010r.
miejsce przechowywania negatywów Archiwum autora (fotografie w zapisie cyfrowym)		

KARTA PO WYPEŁNIENIU PODLEGA OCHRONIE NA PODSTAWIE PRZEPISÓW PRAWA AUTORSKIEGO !

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

27. Załączniki

Liczba załączonych wkładek: dwadzieścia cztery sztuki.

Załączniki

nr: 1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17; 18.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

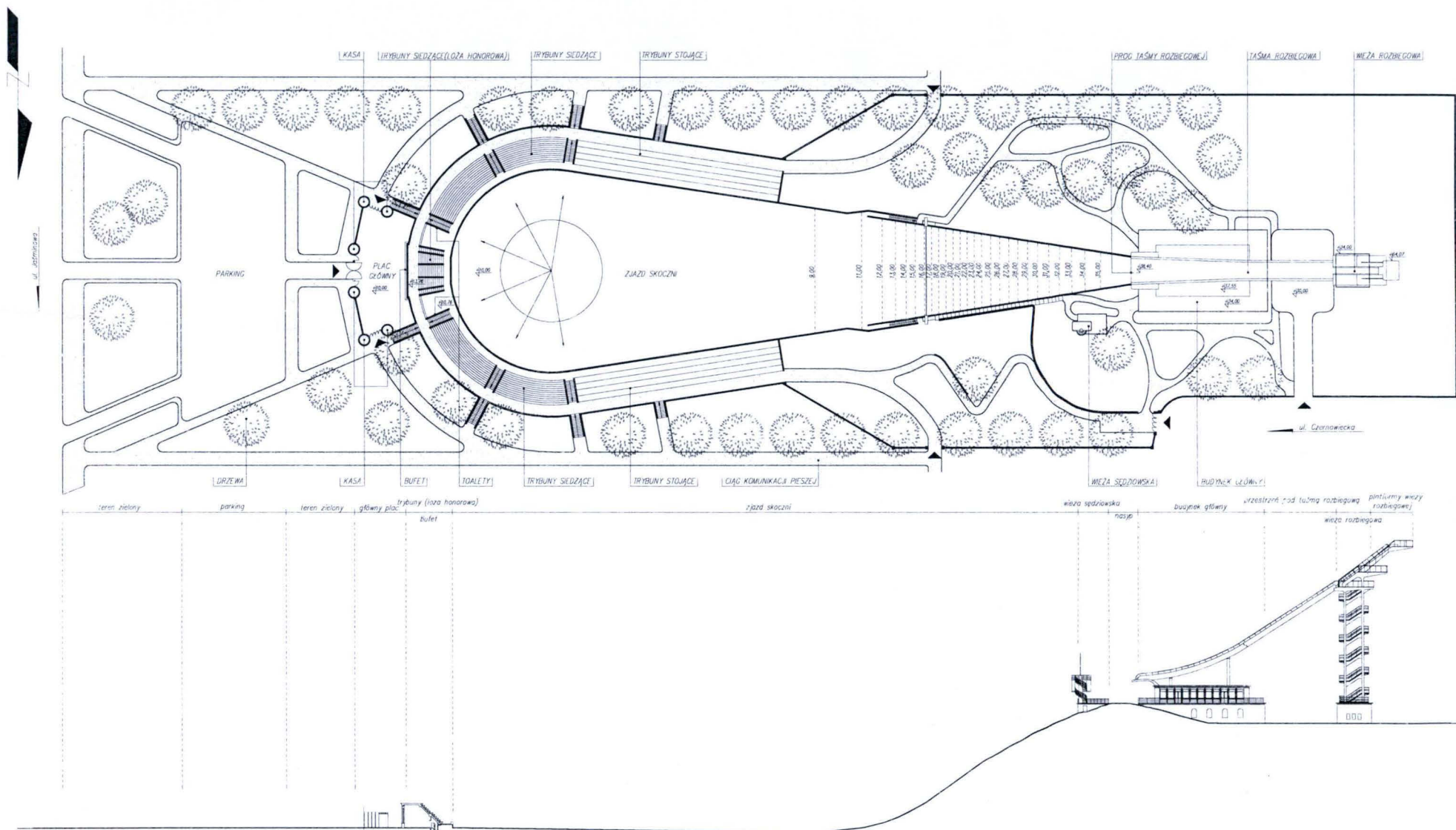
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

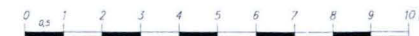
SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

PLAN ZAGOSPODAROWANIA TERENU z 1959r. SKALA 1:1000

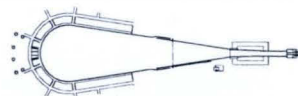
PLAN ZAGOSPODAROWANIA TERENU z 1959r. SKALA 1:1000

Wkładkę założył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

Rysunki techniczne patrz załączniki:
2, 3, 3a, 3b; 4, 4a, 4b; 5, 6; 7, 8; 8a, 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 12 – Autorzy, historia obiektu, określenie stylu

Budowę skoczni narciarskiej na Warszawskim Mokotowie, na zboczu skarpy wiślanej rozpoczęto w 1955 roku. Autorami projektu był zespół inżynierów w następującym składzie: arch. Jeremi Strachocki jako główny projektant, arch. Mieczysław Strzelecki jako architekt współpracujący, inż. Stanisław Herod jako inżynier opracowujący profil skoczni oraz inż. Zenon Zieliński jako konstruktor. Budowa skoczni narciarskiej była wielkim przedsięwzięciem i miała odmienić możliwości uprawiania skoków narciarskich w Warszawie, był to obiekt wyjątkowy na skalę światową, pierwsza nowoczesna skocznia igielitowa o punkcie konstrukcyjnym K-38. Według założeń projektantów skocznia umożliwiała organizowanie międzynarodowych zawodów bez względu na porę dnia, gdyż zastosowano sztuczne oświetlenie, oraz bez względu na panujące warunki atmosferyczne, ponieważ było możliwe uprawianie tego sportu również latem.

Budowa skoczni stanowiła w pewnym sensie eksperyment dla dalszego rozwoju budownictwa na polu zastosowanej konstrukcji kablobetonowej. Elementy konstrukcyjne zostały wykonane w całości jako żelbetowe prefabrykaty w Warszawskich Zakładach Betoniarskich i Żelbetowych na Żeraniu a następnie przetransportowane na teren budowy. Budowa prowadzona była w rekordowym tempie. Zapadła decyzja, żeby nowoczesna, igielitowa skocznia narciarska została oddana do użytku na organizowany w Warszawie w 1955 roku V Światowy Festiwal Młodzieży i Studentów o Pokój i Przyjaźń, czyli cykliczną imprezę sportową organizowaną przez Związek Radziecki. Produkcję elementów prefabrykowanych na Żeraniu rozpoczęto dopiero w czerwcu 1955 roku, a montaż przywiezionych na budowę elementów rozpoczęto 25 lipca 1955 roku na sześć dni przed otwarciem festiwalu. Pomimo bardzo szybkiego tempa prac budowlanych oraz stałego nadzoru projektantów, udostępnienie skoczni w założonym terminie było niemożliwe. Podanym powodem opóźnienia oddania do użytku obiektu było niedostarczenie przez inwestora igielitu, najważniejszego elementu wyposażenia obiektu, bez którego Warszawska skocznia była bezużytecznym obiektem. Później prace potoczyły się już znacznie wolniej. Do października 1955 roku zbudowano rozbieg skoczni oraz tymczasowy zeskok. Na 1956 rok zostało przewidziane końcowe oddanie budynku głównego pod taśmą rozbiegową. Budynek częściowo wkomponowano w sztucznie powiększony nasyp progu startowego oraz zeskoku skoczni.

Konstrukcja głównego elementu taśmy rozbiegowej składała się z wieży rozbiegowej oraz trzech podpór podtrzymujących całość konstrukcji. Przyjmujący największe obciążenia element to środkowy wspornik wykonany w formie ażurowego łuku, wykonanego z dwóch elementów prefabrykowanych połączonych na placu budowy żelbetowym dwuteownikiem stanowiącym zacisk. Najbardziej imponująca była wieża rozbiegowa, której konstrukcję wykorzystano **eksperymentalnie dla potrzeb budownictwa przemysłowego**. Konstrukcja składała się z powtarzalnych modułów złożonych z trzech elementów żelbetowych, żelbetowa rama w kształcie litery H, prefabrykowanych żelbetowych schodów oraz płyt stanowiących podest. Z tych elementów wzniesiono siedem kondygnacji o łącznej wysokości 34m, zwieńczonych trzema podestami. Wieża rozbiegowa skoczni narciarskiej na Warszawskim Mokotowie stanowiła **prototyp budynku mieszkalnego w konstrukcji szkieletowej o maksymalnie dziesięciu kondygnacjach**, a doświadczenia z tej budowy miały znaleźć zastosowanie w **masowym przemyśle budownictwa mieszkaniowego**. Dla wygody zawodników w części środkowej klatki schodowej przewidziano miejsce na dźwig osobowy, ale do końca funkcjonowania obiektu nie zainstalowano tego urządzenia. Zawodnicy za każdym razem byli zmuszeni do pokonywania siedmiu kondygnacji schodami, które z żadnej strony nie były niczym osłonięte. Podesty zamontowane nad wieżą rozbiegową stanowiły platformę i pozwalały na korzystanie z trzech długości rozbiegu. Najdłuższy skok można było oddać na odległość **czterdziestu pięciu metrów**. W czasie swojej świetności skocznia spełniała wymogi stawiane przez organizacje zawodników w klasie międzynarodowej. Taśmę rozbiegową zaprojektowano jako powierzchnię igielitową, która jest twarda i bardzo szybka, zroszona wodą przypomina zlodowaciały śnieg, zmiana kierunku jazdy czy hamowanie na tego typu nawierzchni jest nie możliwe. Podczas projektowania zrezygnowano z tradycyjnych rozwiązań płaszczyzn startowych z dojazdami bocznymi na rzecz trzech platform, na których start odbywał się ze środka taśmy rozbiegowej. W tym celu zostały zaprojektowane ruchome klapy, które umożliwiały otwarcie części rozbiegu między płaszczyznami startowymi. Prędkość zawodników sięgała 70km/h i w związku z tym bezpieczeństwo zjazdu miały zapewnić betonowe, osłonięte drewnem bandy, za którymi została ukryta instalacja zraszająca matę igielitową oraz dyskretne oświetlenie trasy zjazdu. Zastosowane rozwiązania techniczne były przemyślane i bardzo nowoczesne. Zeskok skoczni znajdował się na sztucznie powiększonym nasypie skarpy, którego szerokość wynosiła osiemdziesiąt metrów i uznana była za bezpieczną. Zjazd oraz hamowanie było przewidziane u podnóża skarpy, gdzie po obu stronach zaprojektowano trybuny z miejscami siedzącymi w tym łożę honorową usytuowaną na osi oraz trybunę z miejscami stojącymi. Trybuny były w stanie pomieścić sześć tysięcy widzów a dodatkowe cztery tysiące widzów mogło oglądać zawody spoza trybun. Przewidziano również z czasem rozbudowanie trybun do trzydziestu tysięcy widzów. Pod trybunami na osi obiektu zaprojektowano budynek pełniący funkcję bufetu a po obu jego stronach toalety publiczne, które pod koniec lat pięćdziesiątych XX wieku stanowiły innowację w projektowaniu.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

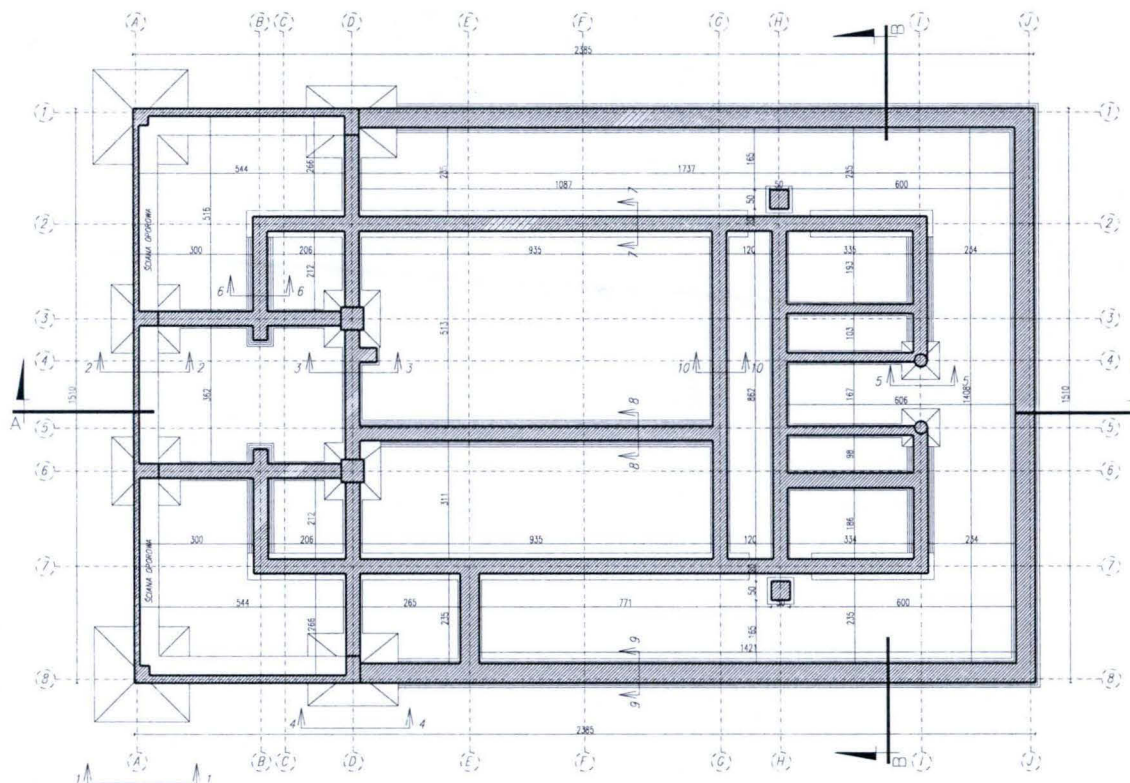
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCCZNA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkladki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

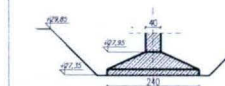
RZUT FUNDAMENTÓW BUDYNKU GŁÓWNEGO SKALA 1:200

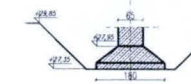
0 0.5 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 m

RZUT FUNDAMENTÓW

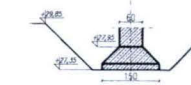
SKALA 1:200

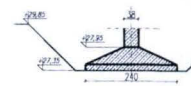
PRZESZK 1-1

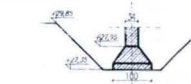
PRZESZK 2-2

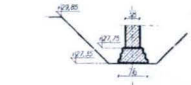
PRZESZK 3-3

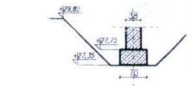
PRZESZK 4-4

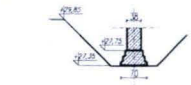
PRZESZK 5-5

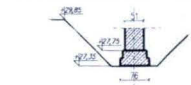
PRZESZK 6-6

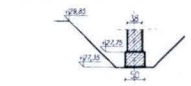
PRZESZK 7-7

PRZESZK 8-8

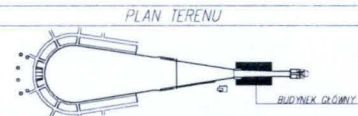
PRZESZK 9-9

PRZESZK 10-10

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Jada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

OZNACZENIA NA RYSUNKU

---	OS GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
■	STOPA FUNDAMENTOWA ŻELBETOWA POD ELEMENTAMI KONSTRUKCJA SZKIELETOWEJ
■	FUNDAMENT STOPNIOWY POD ŚCIANĄ FUNDAMENTOWĄ KONSTRUKCYJNĄ
+	OZNACZENIE PRZESZKROJÓW PRZEZ FUNDAMENT/PRZESZKROJE ROZPRYSKOWANO W PRAWEJ CZĘŚCI RYSUNKU
10/10	NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 12 – Autorzy, historia obiektu, określenie stylu

Tuż przy progu startowym taśmy rozbiegowej zaprojektowano nowoczesną wieżę sędziowską, która przewidywała miejsce dla pięciu sędziów punktowych, jednego sędziego głównego zlokalizowanego na otwartej platformie dachu, gdzie był to doskonały punkt obserwacyjny, a także przewidziano miejsce dla mediów. Budynek wieży sędziowskiej to szklany pawilon na wysokości pierwszego piętra osadzony na jednym słupie żelbetowym, który został wyposażony w najnowocześniejsze urządzenia telekomunikacyjne oraz system nagłośnieniowy.

W 1956 roku rozpoczęto budowę budynku głównego, gdzie w założeniach projektowych przewidziano miejsce na szatnię, magazyny sprzętu, warsztat do konserwacji i napraw sprzętu, świetlicę, bufet i ambulatorium. Jest to budynek jednopiętrowy wkomponowany w konstrukcję taśmy rozbiegu oraz od strony wschodniej w sztucznie podwyższony nasyp. Masywny i zróżnicowany pod względem architektonicznym budynek jest podobny do trzech budynków stacji kolejki linowej w Kuźnicy, Myślenicach Turniach oraz na Kasprowym Wierchu autorstwa Anny i Aleksandra Kodelskich. Budynek główny skoczni narciarskiej na Mokotowie to architektura typowo tatrzańska pochodząca z lat trzydziestych XX wieku, połączona z klasycyzującą, modernistyczną formą.

Jednym z największych wyzwań projektantów oprócz rozwiązań konstrukcyjnych było skonstruowanie formy architektonicznej obiektu sportowego z otaczającą zabudową mieszkalną. Dolne części budynków skoczni narciarskiej chowały się w specyficznie ukształtowanym terenie a nad nim dominowały formy modernistyczne z betonu, szkła i stali. Ważnym elementem okazało się właściwe zaprojektowanie zieleni, które z jednej strony pełniło funkcję dekoracyjną a z drugiej zaś strony drzewa miały chronić zawodników przed nagłymi podmuchami wiatru. Oddana do użytku skocznia narciarska w 1959 roku aż do dziś jest swoistą dominantą krajobrazowo – architektoniczną.

W numerze styczniowym miesięcznika „Architektura” z 1956 roku swój artykuł dotyczący budowanej skoczni narciarskiej zamieścił główny projektant obiektu arch. Jeremi Strachocki, pisząc:

„Skocznie narciarskie na terenie Warszawy mają swoją historię, która choć niezbyt sławna, dobitnie świadczy o tym, że posiadanie takiego obiektu jest potrzebą a nie kaprysem miasta. Do momentu zastosowania igielitu, jako nawierzchni zastępującej latem śnieg, budowa takiego obiektu na większą skalę była jednak trudna do uzasadnienia. Warunki atmosferyczne w rejonie stolicy na ogół nie stwarzają możliwości eksploataowania skoczni zimowej a istniejąca możliwość techniczna zamrażania skoczni jak to ma miejsce w Miami na Florydzie mija się z naszymi możliwościami finansowymi. Dopiero powierzchnia z igielitu stworzyła te możliwości ale i narzuciła pewne trudności w rozwiązaniu obiektu.

Skocznia na Wierzbnie nie jest pierwszą skocznia w Warszawie, nie ulega też wątpliwości, że nie jest ostatnia, jest jednak pierwszą skocznia na świecie, budowaną już pod kątem zastosowania igielitu. Jest też pierwszą w stolicy skocznia przystosowaną do rozgrywania zawodów w konkurencji międzynarodowych, do treningów przy świetle sztucznym i bez względu na porę roku.

Wszystkie te cechy razem wzięte narzucają projektantowi pewne szczególne wymagania i wytrącają go z rzędu zagadnień politycznych. Dlatego sądzę, że warto poświęcić temu zagadnieniu chwilę uwagi. Nawierzchnia igelitowa jest szybka i twarda. W użytkowaniu przypomina zlodowaciały śnieg w skutek czego zmiana kierunku jazdy czy hamowanie napotykać na duże trudności i wiąże się z ryzykiem upadku....”

Skocznia jako obiekt sportowy wykorzystywany był do lat osiemdziesiątych XX wieku. Z powodów technicznych z utrzymaniem śniegu na taśmie rozbiegowej obiekt nie był wykorzystywany w okresach zimowych natomiast w okresach letnich funkcjonował znakomicie jako jedyny tego typu obiekt sportowy w Polsce, gdzie rozgrywane były Mistrzostwa Warszawy. W miesiącach letnich trenowała na tej skoczni czołówka polskich skoczków narciarskich, między innymi złoty medalista olimpiady z Sapporo Wojciech Fortuna i Stanisław Pawlusiak wicemistrz świata z Zakopanego z 1962 roku. Rekordzistą skoczni narciarskiej na Mokotowie był Antoni Łaciak, który skoczył na odległość 40,5m choć nieoficjalny rekord ustanowił Janusz Duda skacząc 48m. Przez większość czasu skocznia stała nie wykorzystana a w latach sześćdziesiątych na łamach „Stolicy” padały sformułowania, że „*podobno odbywają się tu czasem zawody*”. Nikt nie jest w stanie stwierdzić dlaczego się tak działo, bo wkrótce skocznie ohrzczono mianem „widma”.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa – Mokotów–Wierzbno

3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

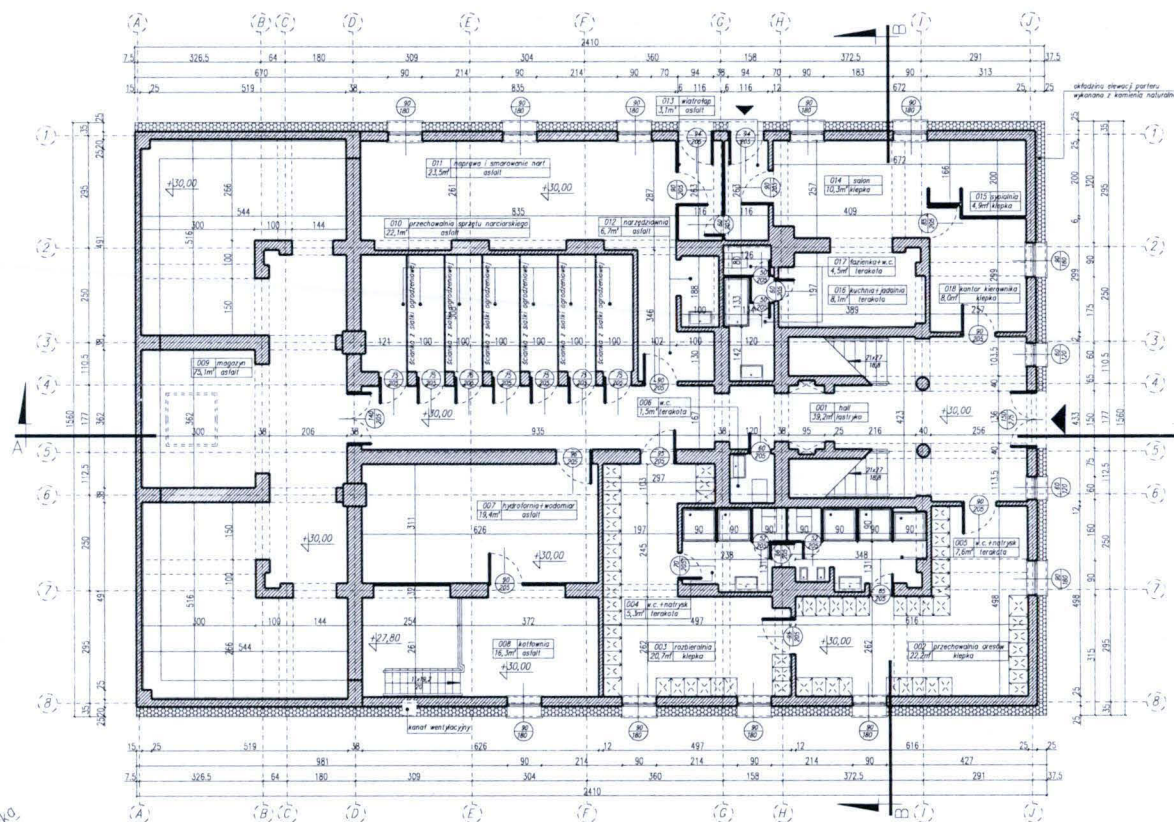
SKOCCZNI NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA – MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

RZUT PARTERU BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 1959R. SKALA 1:200

S
K
A
R
P
A
W
I
S
L
A
N
A

wieża rozbiegowa

wieża sędziowska

Powierzchnia użytkowa parteru
wynosi: – 301,6m²

Powierzchnia zabudowy
wynosi: – 375,9m²

RZUT PARTERU BUDYNKU GŁÓWNEGO - Z 1959R.

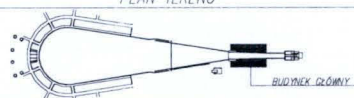
SKALA 1:200

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

- OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
- ◀ GŁÓWNE WEJŚCIE DO BUDYNKU
- PODCIĄG KONSTRUKCYJNY BUDYNKU
- OZNACZENIE WYMIARÓW OTWORU OKIENNEGO/DZWIĘKOWEGO – OD CORY SZEROKOŚĆ/WYSOKOŚĆ
- ① NUMERACJA OSI

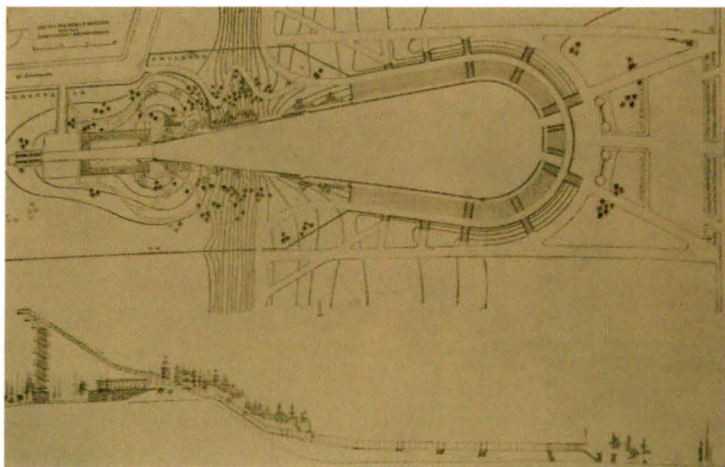
Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

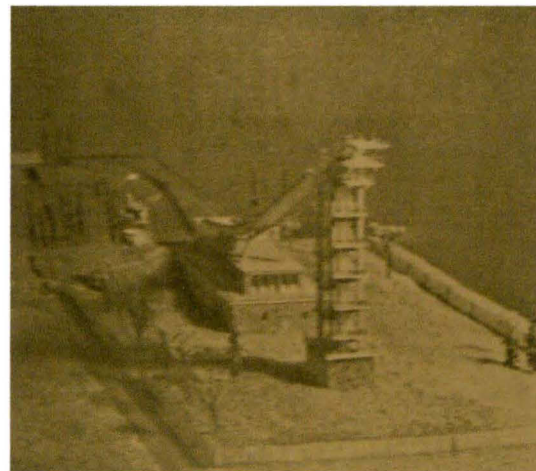
c.d. poz. 12 – Autorzy, historia obiektu, określenie stylu

Zmiany polityczne, które zaszły w Polsce na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych okazały się zgubne dla losów skoczni jako zespołu obiektu sportowego. Skocznia pod koniec lat osiemdziesiątych została zamknięta. Od konstrukcji taśmy rozbiegowej z wysokości kilkudziesięciu metrów zaczęły odpadać fragmenty betonu i wtedy zapadła decyzja o demontażu środkowej części taśmy rozbiegowej. Pozostała część zespołu sportowego niszczała nadal. W 2010 roku Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego nakazał rozbiórkę wieży i pozostałej części taśmy rozbiegowej oraz wieży sędziowskiej. Kasy, bufet, toalety oraz trybuny i zjazd skoczni u podnóża skarpy wiślanej uległy stopniowej degradacji biologicznej, w zasadzie ta część już nie istnieje. Teren jest porośnięty dziką i bardzo gęstą roślinnością przez którą w okresie letnim jest nie możliwe jakie kol wiek przejście w głąb zespołu. Widoczne są tylko pozostałe szczątki po ciągach komunikacji pieszej. W miejscu gdzie znajdował się parking od strony ulicy Jaśminowej przy głównym wejściu w latach 2000 został wybudowany budynek mieszkalny o wysokim standardzie. Jediną pozostałością po tym wspaniałym obiekcie jest budynek główny, który obecnie pełni funkcję usługową. W ten sposób ginie bezpowrotnie jeden z najciekawszych obiektów sportowych lat pięćdziesiątych na świecie. Kunszt wiedzy fachowej oraz sztuki budowlanej polskich architektów i konstruktorów poszedł na marne.

Na początku lat dziewięćdziesiątych pod wieżą rozbiegową skoczni znajdowało się targowisko ze sprzętem do sportów zimowych. Od połowy lat dziewięćdziesiątych przy skoczni funkcjonował amatorski skate – park. Istnieją plany co można ewentualnie zrobić na tym terenie ale niestety już bez starych obiektów, z których został tylko jeden. Jednym z pomysłów, który zyskuje coraz więcej zwolenników jest utworzenie w miejscu skoczni całorocznego stoku dla snowboardzistów. Latem obiekt ten pełniłby funkcję skateparku. Dodatkowo w miejscu tym miałyby powstać kino plenerowe oraz kawiarnia. W 1994 roku powstało studium projektowe adaptacji obiektów skoczni narciarskiej na cele stoku narciarskiego wykonane przez Biuro Projektów. Przygotowana koncepcja zmieniała funkcję dotychczasowej skoczni na inne cele sportowo – rekreacyjne. Z tego opracowania wynika, że już w 1994 roku zrezygnowano z dalszej eksploatacji skoczni narciarskiej i zaproponowano stworzenie stoku narciarskiego na cele zjazdu, wybudowanie wyciągu orczykowego oraz rozbudowę obiektu na cele rekreacji. Konstrukcję wieży rozbiegowej należałoby przystosować do nowych funkcji. Stan techniczny obiektu z 1994 roku wykazuje, że obiekt nie nadawał się do odtworzenia skoczni. Firma Drechsteden – Profski skierował ofertę do Miasta Stołecznego Warszawy na zaadaptowanie skoczni narciarskiej na potrzeby góry zjazdowej.

Wstępny plan zagospodarowania przestrzennego z 1955r.

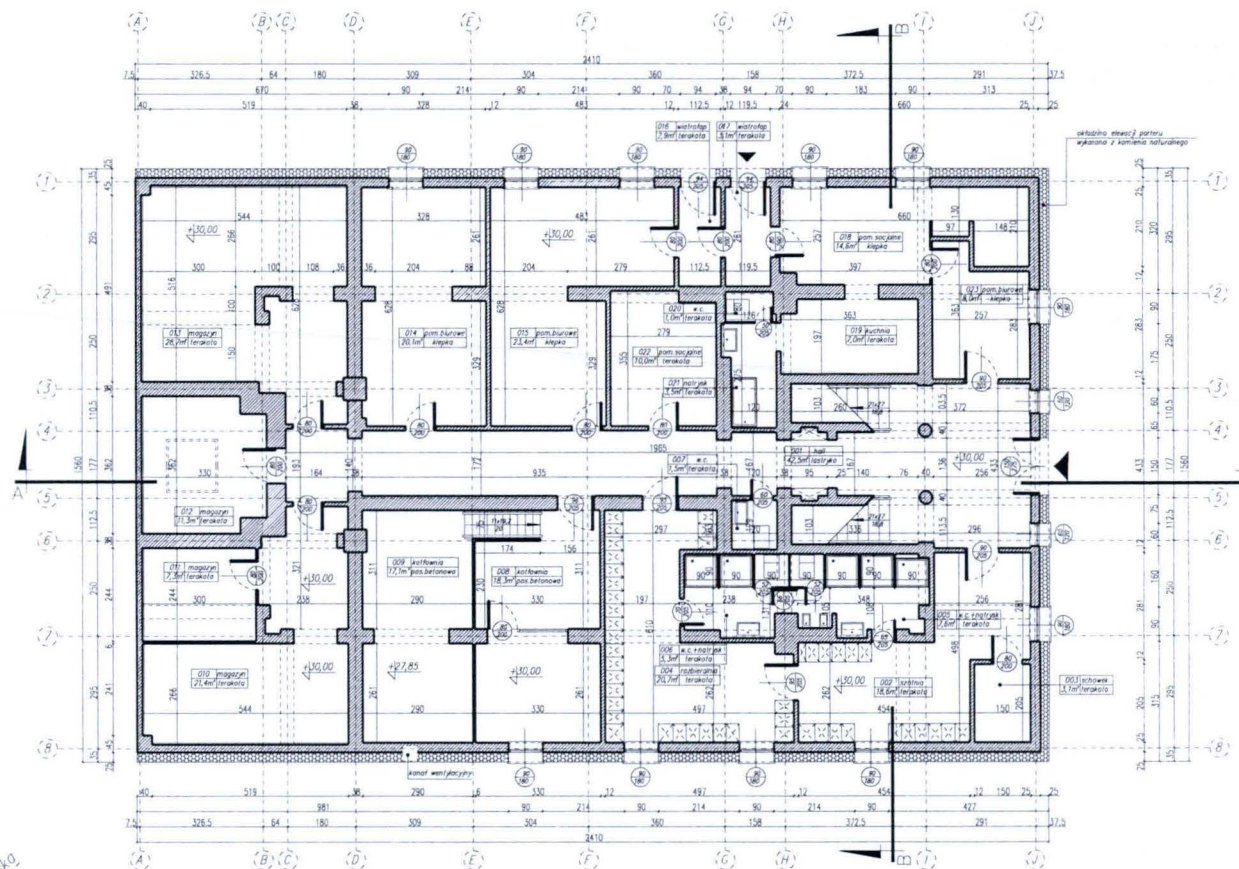

Makieta obiektu sportowego skoczni narciarskiej z 1955r.

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

RZUT PARTERU BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 1970R. SKALA 1:200

WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

wieża rozbiegowa

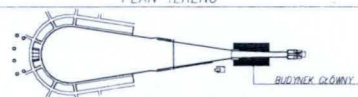
Powierzchnia użytkowa parteru
wynosi: - 297,0m²

Powierzchnia zabudowy
wynosi: - 375,9m²

SKALA 1:200

PLAN TERENU

BUDYNEK GŁÓWNY

OZNACZENIA NA RYSUNKU

	OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
--	-----------------------------------

◀	GRÓWNE WEJŚCIE DO BUDYNKU
---	---------------------------

PODCIĄG KONSTRUKCJI BUDYNKU

②	OZNACZENIE WYMI.
---	------------------

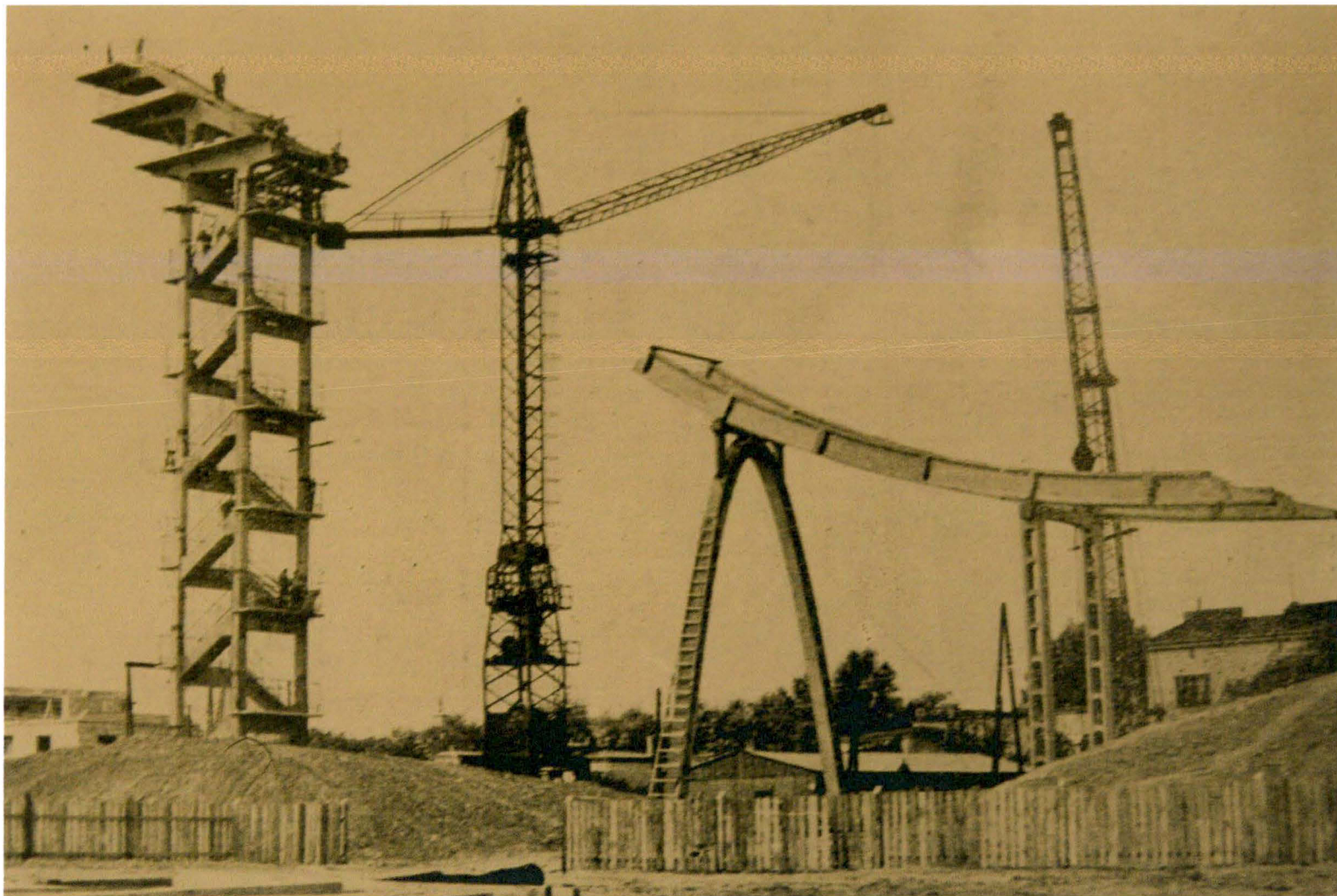
Rysunki techniczne patrz załączniki:

1; 2; 3; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

Fotografia archiwalna z placu budowy z 1955 roku. Wzniesiono konstrukcję szkieletową wieży rozbiegowej oraz taśmy rozbiegowej na dwóch podporach

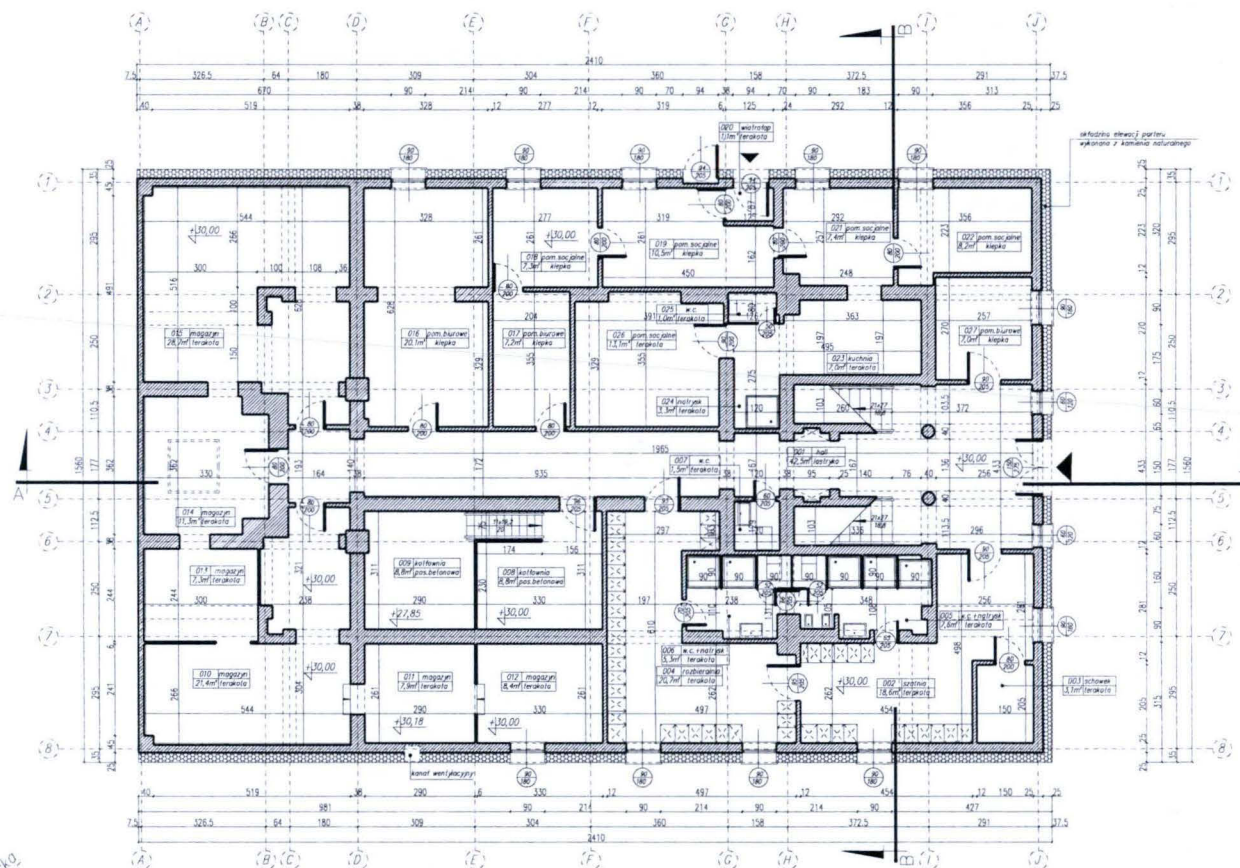
4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

SKOCCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

RZUT PARTERU BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 2000R. SKALA 1:200

WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

wieża rozbiegowa

Powierzchnia użytkowa parteru
wynosi: - 295,1m²

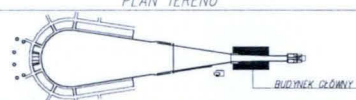
Powierzchnia zabudowy
wynosi: - 375,9m²

RZUT PATRERU BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 2000 ROKU

SKALA 1:200

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

	OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
--	-----------------------------------

◀	GRÓWNE WEJŚCIE DO BUDYNKU
---	---------------------------

2) OZNACZENIE WYMIARÓW OTWORU OKIENNEGO/DRZWIOWEGO - DŁ. GĄBY SZEROKOŚĆ/WYSOKOŚĆ

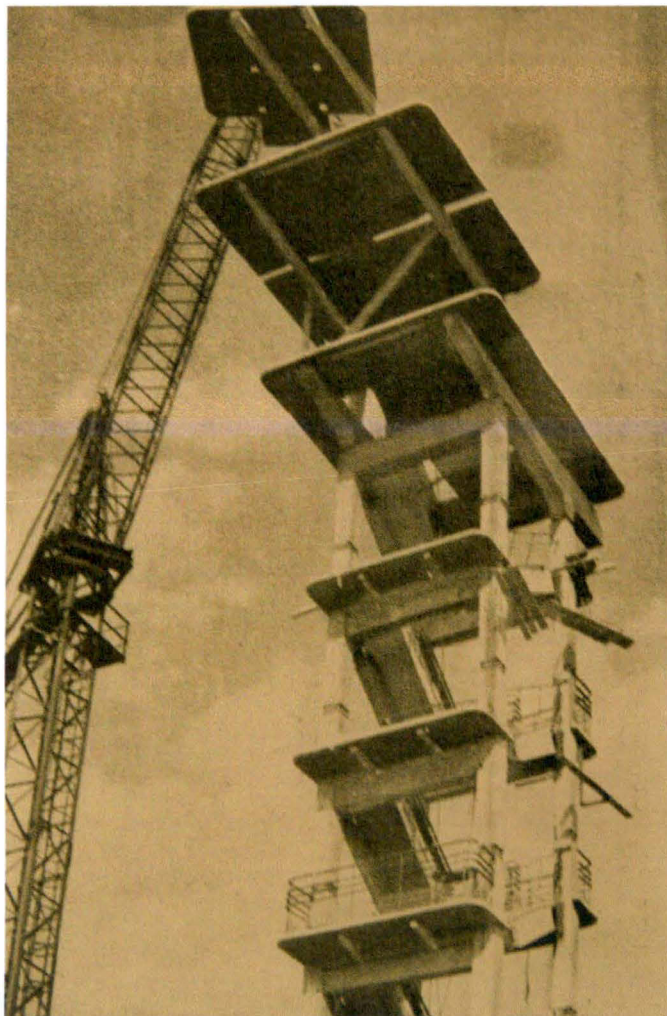
	DZNAZENIE WTY
	NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:

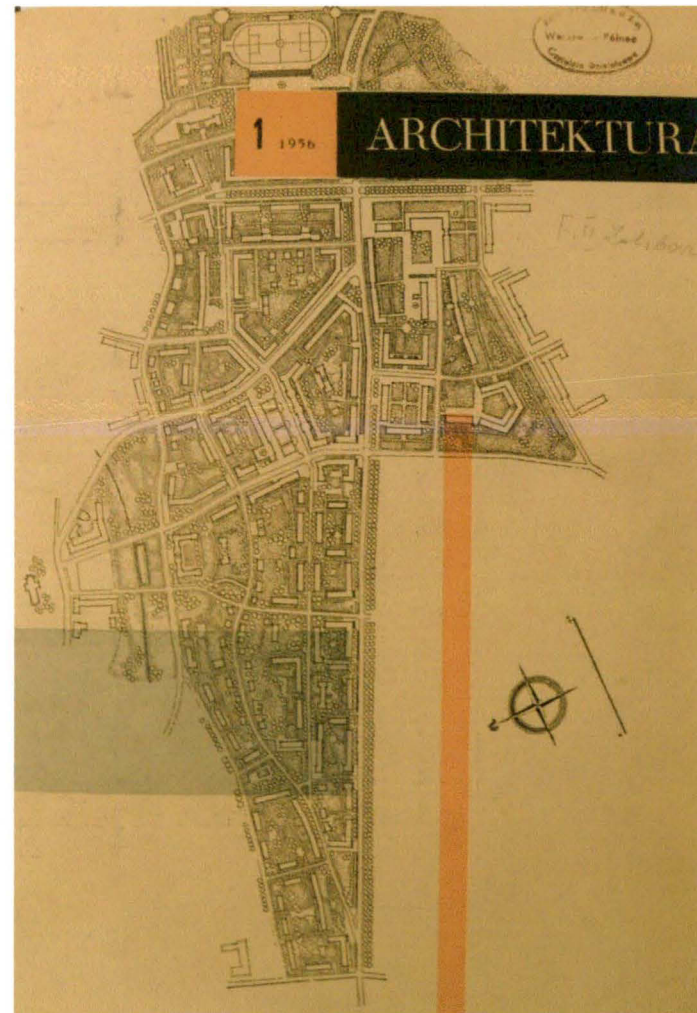
1; 2; 3; 3a; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

Fotografia archiwalna z placu budowy – sposób montażu podestów zwieńczających wieżę rozbiegową – fotografia pochodzi z 1955 roku

Archiwalne wydanie miesięcznika „Architektura”, w którym zamieszczono artykuł architekta Jeremiego Strachockiego, dotyczący budowanej skoczni narciarskiej

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

3. Województwo mazowieckie

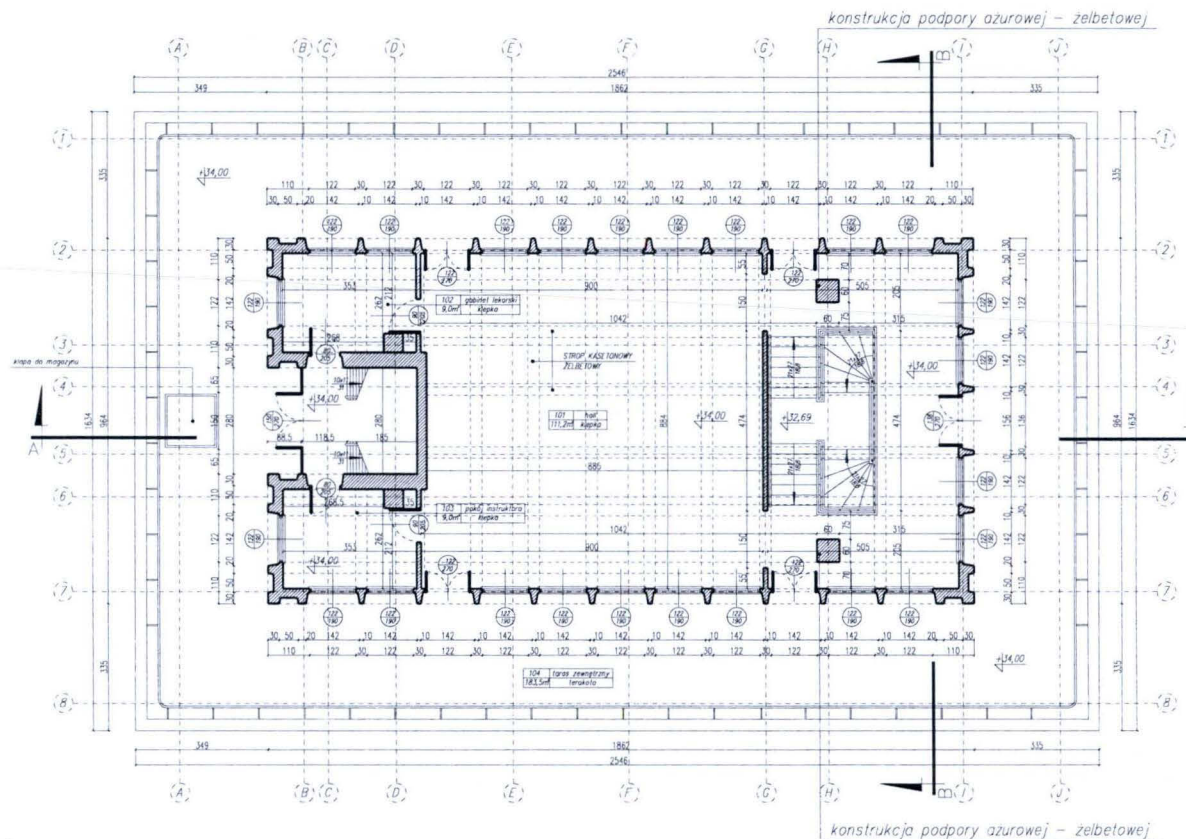
4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCCZNI NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

RZUT PIĘTRA BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 1959R. SKALA 1:200

S
K
A
R
P
A
W
I
S
L
A
N
A

Powierzchnia użytkowa piętra
wynosi: - 129,2m²

Powierzchnia tarasu zewnętrznego
wynosi: - 183,5m²

Powierzchnia ogólna
wynosi: - 312,7m²

RZUT PIĘTRA BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 1959R.

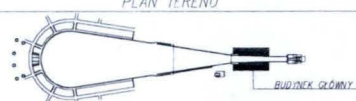
SKALA 1:200

Wkładkę złożył i opracował Robert Koda VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

—	OS GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKTYWNYCH
—	OZNACZENIE SCHODÓW - 1. OS STOPNIA/SZEROKOŚĆ STOPNIA/WYSOKOŚĆ STOPNIA
—	PODŁOGA KONSTRUKCJA BUDYNKU
—	OZNACZENIE WYMIARÓW OTWORU OKIENNEGO/DRZWIOWEGO - DO GÓRY SZEROKOŚĆ/WYSOKOŚĆ
—	NUMERACJA OS

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Sytuacja ogólna teren obiektu (stan projektowany oraz wykonany – obecnie nie da się odtworzyć poprzedniego układu):

Obiekt usytuowany jest w Warszawie, w obrębie dzielnicy Mokotów-Wierzbno, na skarpie wiślanej. Teren obiektu od strony północnej ogranicza ulica Czerniewiecka, przecina ulicę Pływiańską i dobiega do ulicy Jaśminowej, która ogranicza go od strony wschodniej. Główne wejście do zespołu sportowego skoczni narciarskiej zlokalizowane było od strony ulicy Pływiańskiej.

Wewnątrz ogrodzenia teren posiadał **odrębny system komunikacyjny**. Ogrodzenie zostało wykonane na cokole kamiennym i fundamencie gruzobetonowym, składało się z segmentu siatki ogrodzeniowej rozpiętej na ramach żelaznych, które łączyły się ze sobą za pośrednictwem stojaków metalowych, a na załamaniach, przy bramach i furtkach łączyły się za pomocą słupów kamiennych. Bramy i furtki żelazne, osiatkowane, z fartuchem blaszanym do wysokości cokołu kamiennego. Wewnątrz ogrodzenia teren obiektu był prawie całkowicie przekształcony. Cały teren na górze był podniesiony łagodnym nasypem, podwyższającym się od ogrodzenia ku osi podłużnej od poziomu 28,55m do poziomu 30,05m. Na krawędzi skarpy ukształtowany był kopiec nasypowy sięgający do poziomu 34,0m, w którym wkopany jest budynek i wieżyczka sędziowska. Po skarpie zbiegał zeskok, lekko wkopany w teren, który u podnóża skarpy wryty był w teren rodzimy, a najniższym swoim punktem schodził do poziomu 9,0m. Dalej zeskok rozszerzający, łagodnie wznosił się powoli i na końcu w zakolu trybun osiągał poziom 10,0m. Trybuny wykonane były na nasypie i częściowo w wykopie, a korona wału miała stałą wysokość 13,5m. W rejonie najniższego punktu profilu wykop był do poziomu 11,1m krawędzi pionowych, zabezpieczony murem kamiennym, ponad poziom którego występował łagodny rozkop do wyrównania z terenem rodzimym.

Drogi wewnątrz ogrodzenia obejmowały: na płaskowyżu krótki odcinek drogi grysowej i placik gospodarczy o takiej samej nawierzchni co droga oraz ścieżki zwanej rzymskim chodnikiem o przebiegu zbyt skomplikowanym aby je wszystkie ująć opisem. Główne z nich to ścieżki biegnące zasadniczo od placu gospodarczego, po obu stronach ku krawędzi skarpy, omijające sztuczny pagórek, którego odnogi wspinają się na pagórek i łączą się z płaszczyzną tarasu budynku. Prawa z tych ścieżek czyli leżąca na południe od osi skoczni, przed dojściem do krawędzi skarpy rozgałęziała się. Prawe jej odgałęzienie wrzynało się w krawędź skarpy i łączyło z istniejącym zejściem na poziomie 25,5m. Lewa ścieżka wspiniała się na pagórek równolegle do budynku. Również od tarasu po stronie lewej prowadziło połączenie z wieżyczką sędziowską i stanowiskami sędziów długościowych. Na stoku skarpy istniały dwa zejścia, adoptowane do projektu jako wejście dla zawodników, drugie po stronie północnej, od góry łagodnie wrzynało się w skarpe i zbiegało po niej płaską serpentyną. U boku powstałych z przecięcia wylotów ulicy Pływiańskiej zaprojektowane były bramy w ogrodzeniu, od których biegły szerokie ścieżki włączające się w obiegającą trybuny ścieżkę, prowadzącą po koronie wału. Szereg zejść przy trybunach łączyło to obejście ze ścieżką wiodącą u podnóża trybun. Ta dolna ścieżka schodzi w dwóch miejscach na przejazdy pod trybunami, które wyciągają na pokryty grysem plac będący wewnątrz ogrodzenia i mający powiązanie bramami z dojazdem osiowym do dużego parkingu oraz z wylotami przerwanej placem, szerokiej pętli zewnętrznej.

Obliczeniowa szerokość wyjść z trybun wynosi 35m, co przy ilości miejsc na trybunach 6 000 osób, daje 170 osób albo innymi słowy 50 osób opuszcza jednocześnie stadion. Licząc przechodzenie jednego widza 5 sekund przez bramę, opróżnienie stadionu powinno nastąpić w ciągu 10 minut. Projektanci założyli, że z uwagi na to, że nie zachodzi tam żadna możliwość wytworzenia nastrojów panicznych, ani okoliczności niebezpiecznych, szerokość ta wydaje się wystarczająca. Ta sama jest łączna szerokość dróg odejścia po za bramami.

Usytuowanie zeskoku i wybiegu (stan projektowany oraz wykonany – obecnie nie da się odtworzyć poprzedniego układu):

Płaszczyzna rozpoczynająca się pod progiem startowym taśmy rozbiegowej a kończąca w kręgu trybun, ma szerokość na początku 5m, a w linii na której leży środek kręgu trybun 40m szerokości. Zmiana szerokości przebiegała równolegle na całej długości. Nachylenie płaszczyzny było zmienne. Początkowo stanowiła ona odcinek o nachyleniu ok. 5° a następnie spadek wzrastał dochodząc do 33° na odcinku długości 9m a następnie stopniowo i łagodnie oraz przez punkt poziomu przechodził na dole w łagodny przeciwstok, wznoszący się o 1m na długości ok. 70m. Na odcinku górnym poziom płaszczyzny przewyższał poziom sztucznego wzgórza i był na tej przestrzeni podmurowany kamieniem. Na odcinku od 15 do 45 metra długości skoku, zeskok ujęty był w gruzobetonowe bandy nie wystające ponad poziom płaszczyzny. W bandy te zabetonowane były rurki żelazne, na pierwszych dziesięciu metrach co 50cm a dalej co metr. Rurki te służyły do osadzenia tabliczek pakietowych. Oprócz tego w bandach umocowane były kluby do napinania pasów siatki, zabezpieczającej nawierzchnię zeskoku na przestrzeni największego spadku. Kluby zabetonowano

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa – Mokotów – Wierzbno

3. Województwo mazowieckie

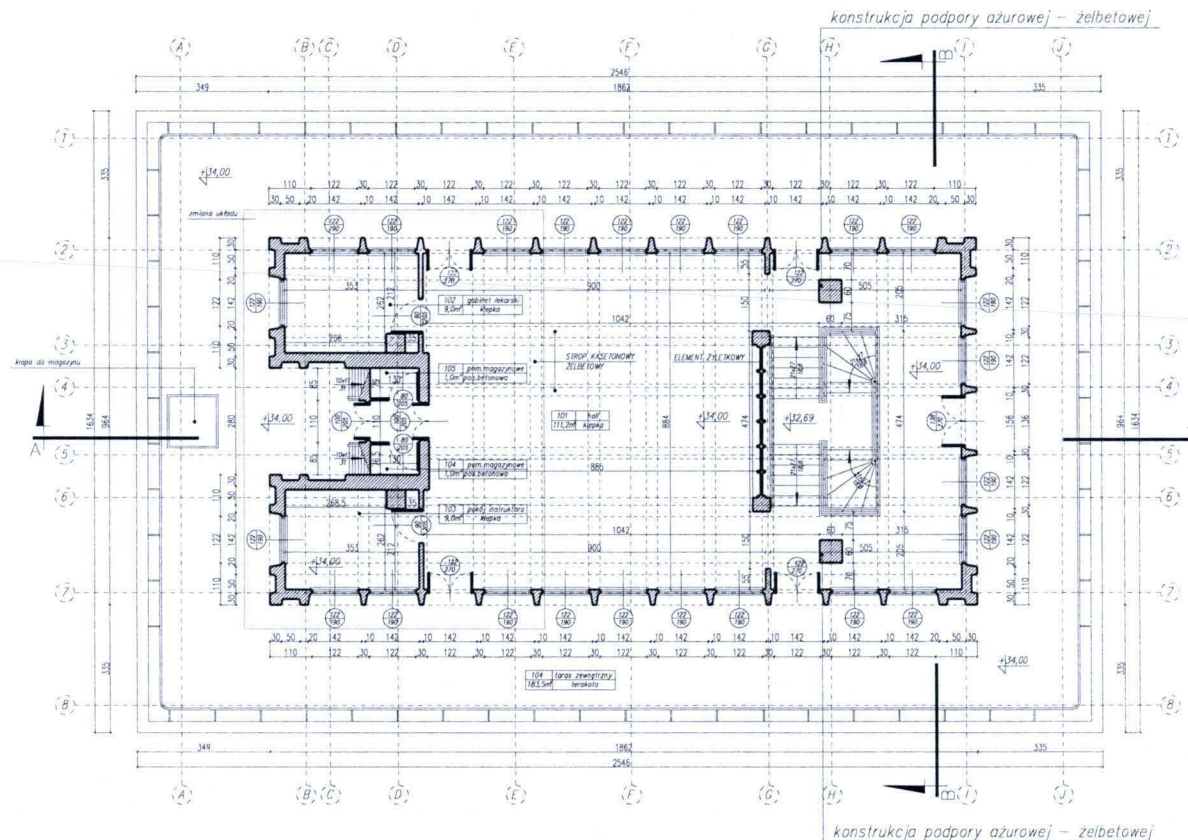
4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCCZNA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA – MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

RZUT PIĘTRA BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 1970R. SKALA 1:200

S
K
A
R
P
A
W
I
Ś
L
A
N
A

wieża rozbiegowa

wieża sędziowska

RZUT PIĘTRA BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 1970R.

SKALA 1:200

Powierzchnia użytkowa piętra
wynosi: - 131,2m²

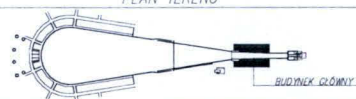
Powierzchnia tarasu zewnętrznego
wynosi: - 187,1m²

Powierzchnia ogólna
wynosi: - 318,3m²

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

---	OS GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
---	OZNACZENIE SCHODÓW - ILOŚĆ STOPNI/SZEROKOŚĆ STOPNIA/WYSOKOŚĆ STOPNIA
---	PODDAŁ KONSTRUKCJA BUDYNKU
---	OZNACZENIE WYMIARÓW OTWORU OKIENNEGO/DZIMNIEGO - OD GÓRY SZEROKOŚĆ/WYSOKOŚĆ
---	NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:

1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

w odstępach półtorametrowych. Po obu stronach zeskoku bandy kończyły się kamiennym progiem, w którym umocowane były szlabany umożliwiające zamknięcie zeskoku. Progi te uskakują do poziomu o 40cm wyższego od poziomu płaszczyzny zeskoku w danym punkcie i tak schodziły do poziomu 11,1m. Na tym odcinku każdy z tych murów był zdublowanym drugim biegnącym równolegle w odległości 80cm, po stronie zewnętrznej licząc od zeskoku. Pomiędzy tymi równoległymi murkami wiodły schody terenowe. Przy pozycji 11,1m murki sąsiadujące z zeskokiem urywały się, dublując zaś łagodnym „S” wchodziły na ich kierunek o trzy i pół metra dalej, ale ich krawędź górna, utrzymana stale na poziomie 11,1m – oddalała się od płaszczyzny zeskoku do jej najniższego punktu a następnie powoli znów przybliżała. Mur ten zamykał cały ciąg trybun, był tylko w dwóch miejscach przerwany, na wprost wylotów tuneli pod trybunami. Opisane murki nie były zresztą jedynymi na terenie. Tego samego rodzaju murki znajdowały się na płaskowyżu, na początku serpentyny, od której potem odchodzą równolegle do krawędzi skarpy do stanowisk sędziów długościowych, przy których zmienia kierunek i na zapleczu stanowisk schodzi do wysokości szlabanu, gdzie zmienia kierunek i skarpuje jedną z pętli serpentyny. Inne murki zakańczają trybuny od strony progu.

Sytuacja (Wieża rozbiegowa):

Wieża rozbiegowa usytuowana jest w północno – zachodniej części opisywanego zespołu sportowego skoczni narciarskiej. Obiekt położony jest w sąsiedztwie ulicy Czerniowieckiej, z której jest bezpośredni wjazd na placik socjalny znajdujący się na terenie zamkniętym ośrodka sportowego. Wejście do budynku jest centralnie na osi ciągu całego zespołu, dostępne jest z placyku socjalnego.

Materiał, konstrukcja, technika (Wieża rozbiegowej):

Budynek wieży rozbiegowej jest w konstrukcji szkieletowej żelbetowej prefabrykowanej. Wieża rozbiegowa składa się z czterech słupów żelbetowych, powiązanych między sobą w kierunku prostopadłym do osi skoczni ryglami poziomymi, a w kierunku podłużnym – biegami schodowymi. Budynek podpiwniczony. W momencie budowy był to budynek prototypowy, który wyznaczył technologię budowlaną dla przyszłego budownictwa mieszkaniowego.

Fundamenty – płyta żelbetowa, wylewana na placu budowy, która kumuluje wszystkie obciążenia przekazywane przez konstrukcję słupów.

Ściany konstrukcyjne zewnętrzne i wewnętrzne – ściany zewnętrzne konstrukcyjne na wysokości dwóch kondygnacji – piwnicy i parteru o grubości 50cm, murowane z cegły, obudowane murem z kamienia górskiego. Elementem konstrukcyjnym wewnętrznym są cztery słupy żelbetowe wykonane w technice prefabrykowanej o szerokości 40cm, które obiegają przestrzeń dookoła. Słupy po wyżej parteru przekształcone w ramy żelbetowe, prefabrykowane łączone ze sobą za pomocą blach spawanych do marek, osiągnęły osiem kondygnacji na których opierają się trzy platformy taśmy rozbiegowej, przenosząc tym samym obciążenia. Ściany szachu windowego wykonane są z rotalitu.

Ściany działowe – występują tylko w części parteru, wykonane z rotalitu o grubości 8cm.

Nadproża okienne i drzwiowe – płaskie, żelbetowe, wylewane na placu budowy.

Słupy, podciąg – cztery słupy konstrukcyjne, żelbetowe wykonane w technologii prefabrykowanej o przekroju 40 x 40cm, powyżej parteru przekształcone w ramy żelbetowe, prefabrykowane, łączone ze sobą za pomocą blach spawanych do marek. Konstrukcja ta biegnie od płyty fundamentowej aż do ósmej kondygnacji obiektu, wsparte prostymi, żelbetowymi podciągami obecnymi na każdej kondygnacji. Na ryglach wieńczących główne słupy wieży spoczywają belki żelbetowe taśmy rozbiegu, która ma początkowo szerokość 3,5m poczym rozszerza się do 5,0m szerokości.

Strop – wieża rozbiegowa zwieńczona jest płytą żelbetową spoczywającą na ryglach, która stanowi pierwszą płaszczyznę startową. Druga płaszczyzna startowa wspiera się na czterech ramach, z których dwie skrajne niosą tylko jedną płytę a dwie środkowe są przedłużone. Z drugiej płaszczyzny, tak samo jak z pierwszej w osi skoczni (pomiędzy środkowymi ramionami nośnymi) prowadzi wylot na taśmę rozbiegu.

Posadzka – w części parteru oraz piwnicy występuje posadzka betonowa.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

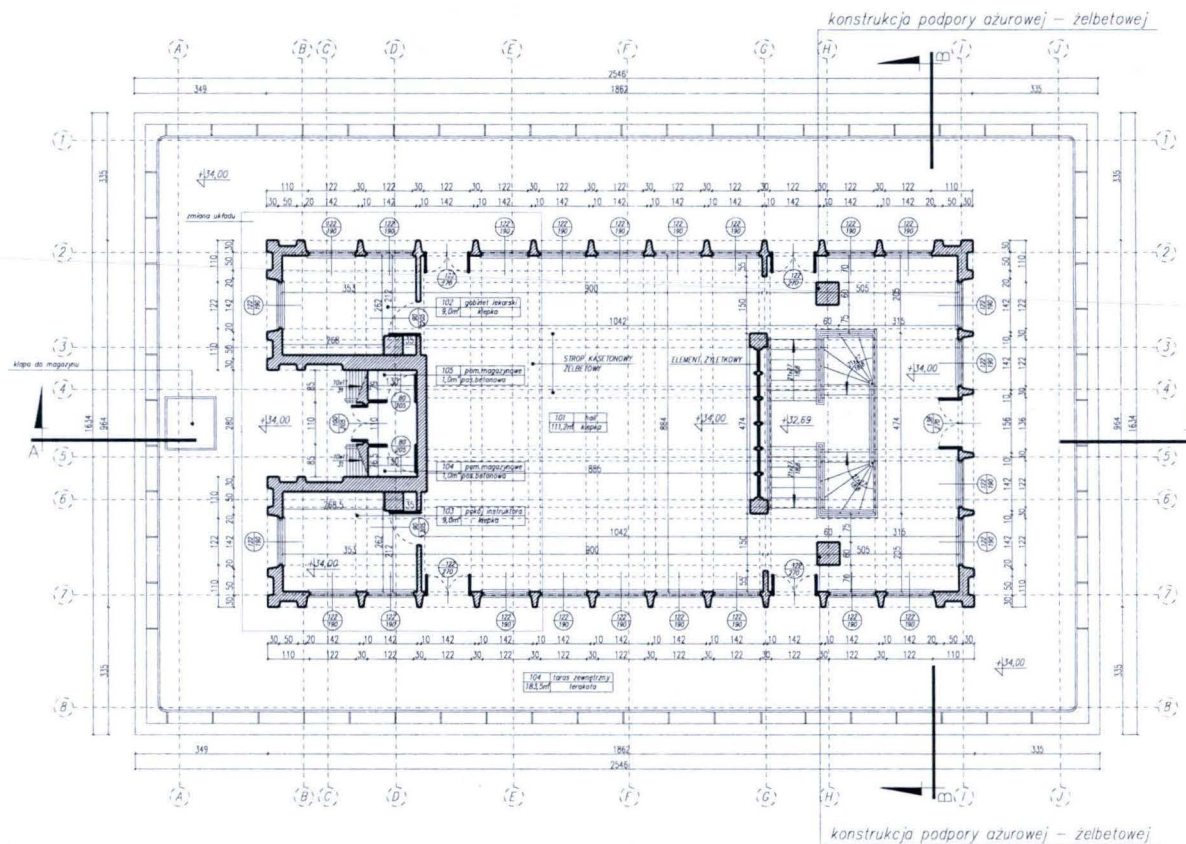
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

RZUT PIĘTRA BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 2000R. SKALA 1:200

S
K
A
R
P
A
W
I
S
L
A
N
A

wieża sędziowska

RZUT PIĘTRA BUDYNKU GŁÓWNEGO Z 2000R.

SKALA 1:200

Powierzchnia użytkowa piętra
wynosi: - 131,2m²

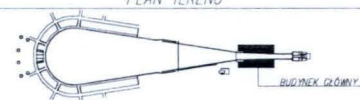
Powierzchnia tarasu zewnętrznego
wynosi: - 187,1m²

Powierzchnia ogólna
wynosi: - 318,3m²

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Łada VIII.2010R.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

---	OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
---	OZNACZENIE SCHODÓW - ILOŚĆ STOPNI/SZEROKOŚĆ STOPNIA/WYSOKOŚĆ STOPNIA
---	PODŁOGA KONSTRUKCJA BUDYNKU
---	OZNACZENIE WYMIARÓW OTWORU OKIENNEGO/DRZWIOWEGO - OD GÓRY SZEROKOŚĆ/WYSOKOŚĆ
---	NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór DDZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Schody zewnętrzne - na osi skoczni z pierwszej płaszczyzny prowadzi wylot na taśmę rozbiegu, obok niego po obu stronach występują dwa biegi schodowe, żelbetowe, prefabrykowane o szerokości biegu 85cm, które prowadzą na wyższą, drugą płaszczyznę startową, a przedłużenie tych schodów, dalej na trzecią płaszczyznę startową

Schody wewnętrzne – schody wewnętrzna dwubiegowe, żelbetowe, prefabrykowane o szerokości biegu 85cm. Biegi schodów umieszczone są na planie czterech słupów konstrukcyjnych, oparte są na żelbetowych prefabrykowanych płytach spocznikowych. Biegi schodów i krawędzie spoczników tworzą duszę o szerokości 140cm i długości 320cm w świetle dla dźwigu osobowego, który nigdy nie został zainstalowany.

Balustrady – schodów wewnętrznych oraz zewnętrznych stalowe, dwustronne, ażurowe o prostej formie, zachowane oryginalne.

Drzwi zewnętrzne – są to główne drzwi wejściowe, dwuskrzydłowe, proste, płycinowe, drewniane o szerokości 160cm i wysokości 210cm zachowane oryginalne.

Drzwi wewnętrzne – jedna para drzwi występuje tylko w części parteru, prowadzi do szybu windowego. Są to prawdopodobnie drzwi metalowe, jednoskrzydłowe, proste o szerokości 90cm i wysokości 200cm, stan projektowany. Z powodu zamknięcia budynku i zakazu wstępu brak możliwości sprawdzenia.

Otworki okienne – o łącznej liczbie sześciu sztuk. Stolarka okienna drewniana szwedzka, spinana, jednoskrzydłowa, ramowa, szkolona podwójnie o szerokości 50cm i wysokości 110cm. Od strony zachodniej tarasu nie ma, jest natomiast świetlik rotalitowy doświetlający spocznik pośredni krytej klatki schodowej. Otworki okienne są oryginalne.

Rzut – budynku jest na planie kwadratu. Korpus budynku jednoraktowy. Budynek wolnostojący, podpiwniczony o eksperymentalnej konstrukcji, jest głównym wejściem na taśmę rozbiegową tworząc tym samym jej najważniejszą podporę. Wejście do budynku znajduje się od strony placu socjalnego naprzeciw wejścia do budynku głównego. Wejście usytuowane jest na osi budynku. Z tego miejsca dostajemy się na część parteru dużej klatki schodowej z której możemy się dostać do piwnicy oraz na górę, najpierw na otwarty taras nad parterem a następnie po przebyciu ośmiu kondygnacji na trzy płaszczyzny startowe, które prowadzą na wylot taśmy rozbiegowej. W części parteru znajduje się również niewielka poczekalnia oraz szyb windowy.

Elewacje – w części parterowej elewacja pokryta jest naturalnym kamieniem górskim co miało na celu oddanie charakteru i klimatu górskiego. Powyżej parteru elewację budynku stanowi konstrukcja szkieletowa, ażurowa z odsłoniętą i wyeksponowaną klatką schodową, zwieńczona trzema wysuniętymi platformami startowymi. Elewacje są w stanie oryginalnym, nigdy nie przechodziły żadnych modernizacji.

Bryła – budynku wieży rozbiegowej jest zwarta, prosta i jednorodna. Bryła tego budynku w sposób naturalny jest podzielona na trzy części, część parterowa, część ażurowa oraz część z wysuniętymi platformami startowymi. Swoją wysokością oraz estetyką konstrukcji stanowi dominantę w swoim otoczeniu. Bryłę wieży rozbiegowej można zamknąć w prostopadłościanie, stanowi ona prototyp prostego wieżowca, o przejrzystej konstrukcji, prostej formie oraz szybkiego wykonania.

Wnętrze – proste, gdzie najważniejszym elementem wystroju jest konstrukcja klatki schodowej.

Instalacje – wieża rozbiegowa była wyposażona w instalację elektroenergetyczną, potrzebną do oświetlenia oraz w przyszłości do napędu dźwigu osobowego a także, żeby zasilić platformy startowe gdzie znajdowały się aparaty telefoniczne starterów. Na zewnątrz oświetlenie żarowe.

c.d. poz. 15 – Powierzchnia użytkowa

Powierzchnia zabudowy wynosi: - **38,4m²**

Powierzchnia użytkowa piwnicy wynosi: - **11,8m²**

Powierzchnia użytkowa parteru wynosi: - **14,9m²**

Łączna powierzchnia użytkowa wieży rozbiegowej (nie wliczając platform startowych oraz klatki schodowej) wynosi: **26,7m²**

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

3. Województwo mazowieckie

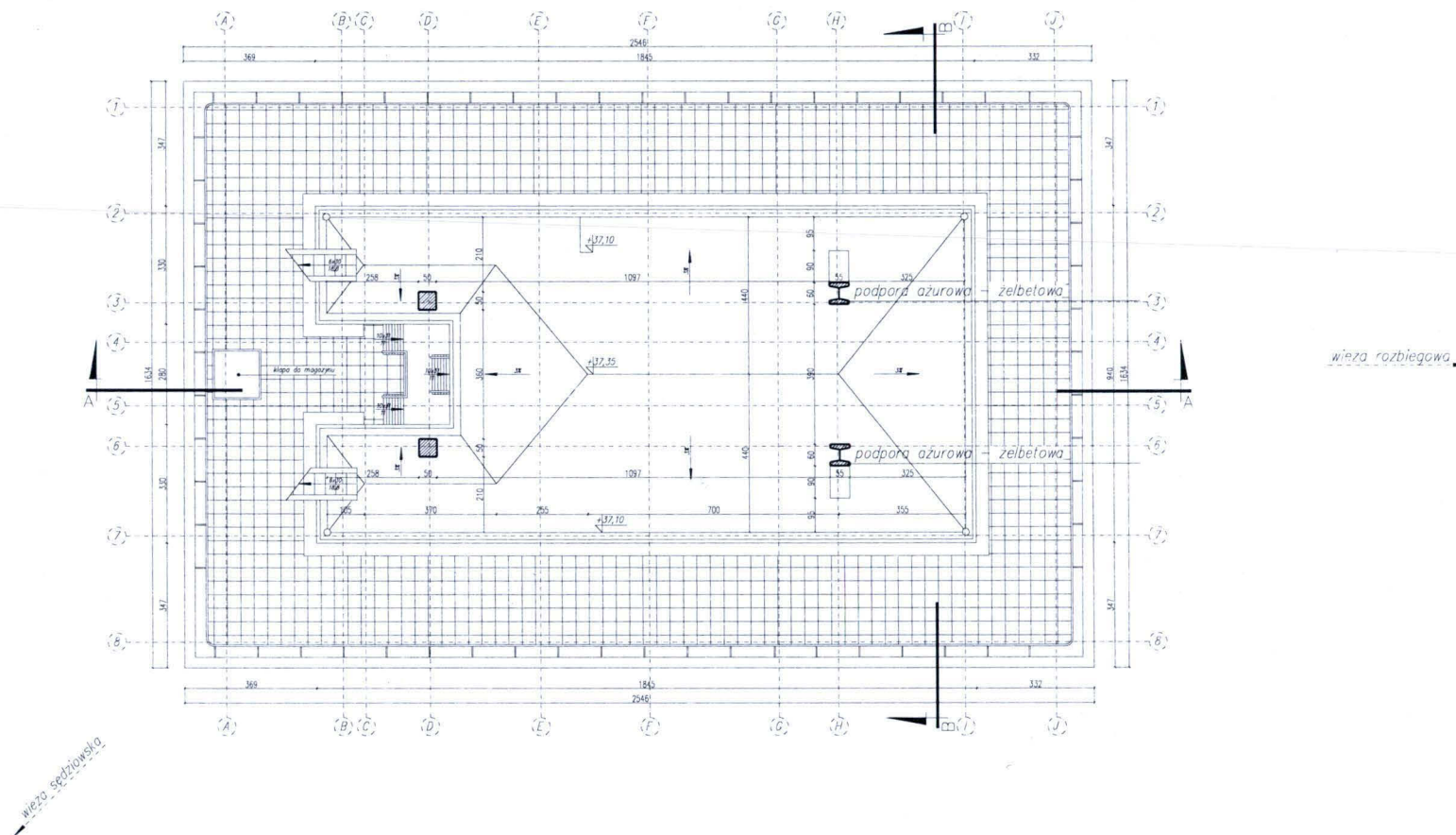
4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCCZNIĄ NARCIARSKĄ NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

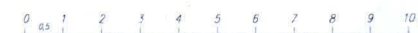
RZUT DACHU BUDYNKU GŁÓWNEGO SKALA 1:200

S
K
A
R
P
A
W
I
S
L
A
N
A

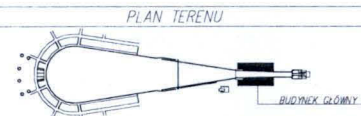
RZUT DACHU BUDYNKU GŁÓWNEGO

SKALA 1:200

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

OZNACZENIA NA RYSUNKU

—	OS GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
—	OZNACZENIE SCHODÓW - ILOŚĆ STOPNI/SZEROKOŚĆ STOPNIA/WYSOKOŚĆ STOPNIA
—	KIERUNEK SPADKU POŁACI DACHU
—	PRZEBIEG KONSTRUKCJI PODPORY TAŚMY ROZBIEGOWEJ
—	NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wz6r ODZ 1999r.

c.d. poz. 14 – Kubatura

Kubatura wieży rozbiegowej wraz z trzema platformami startowymi wynosi: **594,1m³**

c.d. poz. 19 – Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie, instalacje)

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dnia 01 lutego 2010 roku wydał decyzję nr IIOT/21/2010 nakazującą Warszawskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w Warszawie dokonanie rozbiórki konstrukcji wieży rozbiegowej skoczni narciarskiej zlokalizowanej przy ulicy Czerniowieckiej 3 w Warszawie.

Fundamenty – brak możliwości sprawdzenia

Ściany zewnętrzne i wewnętrzne konstrukcyjne – ściany zewnętrzne konstrukcyjne parteru sądząc po elewacji są w dobrym stanie technicznym. Elewacja jest prawie nie naruszona.

Ściany działowe – w związku z decyzją Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego budynek został zamknięty/brak możliwości sprawdzenia

Stropy – z wystających platform startowych stopniowo odpada otulina betonowa odsłaniając korodujące już zbrojenie konstrukcji obiektu – stan zły

Nadproża okienne i drzwiowe – w nadprożach okiennych i drzwiowych znajdujących się w części parteru brak jakichkolwiek wad konstrukcyjnych – stan dobry

Słupy i podciagi – od słupów powyżej parteru odpada otulina betonowa, która odsłania korodujące już zbrojenie – stan zły

Posadzki – ze względu na zamknięcie budynku brak możliwości sprawdzenia

Schody wewnętrzne – j.w.

Schody zewnętrzne – od biegu schodów zaczyna odpadać otulina betonowa odsłaniając korodujące zbrojenie – stan zły

Stolarka drzwiowa zewnętrzna – drzwi zewnętrzne drewniane, dwuskrzydłowe należałoby oczyścić, zabezpieczyć i pomalować – stan techniczny średni

Stolarka drzwiowa wewnętrzna – brak możliwości sprawdzenia

Stolarka okienna – należałoby ją oczyścić i zabezpieczyć – stan techniczny dobry

Balustrady schodów – są skorodowane, zesza już farba i w miejscach pozbawione są stabilności – stan zły

Instalacje i wyposażenie – brak możliwości sprawdzenia

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

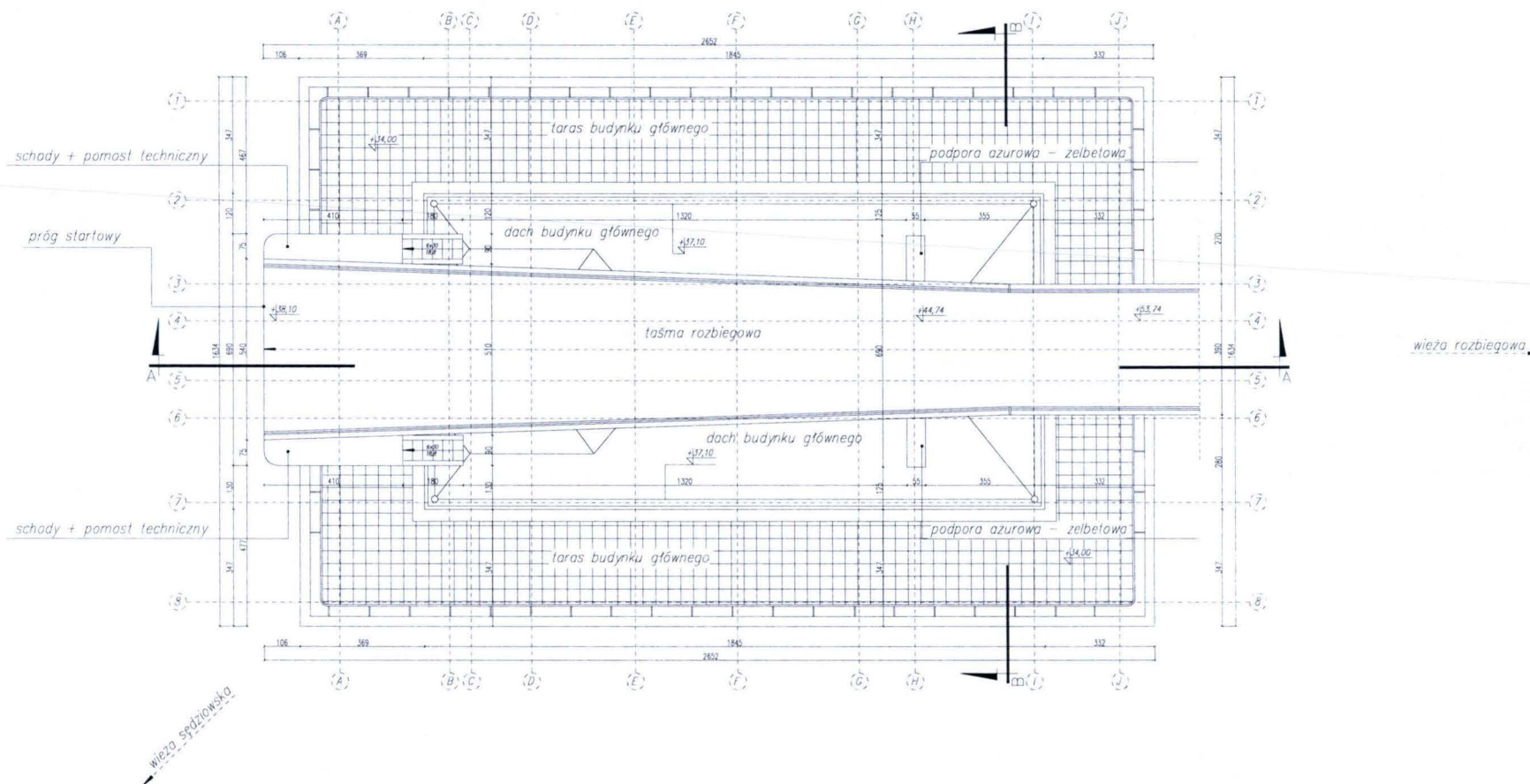
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

RZUT TAŚMY ROZBIEGOWEJ Z PROGIEM STARTOWYM BUDYNKU GŁÓWNEGO SKALA 1:200

RZUT TAŚMY ROZBIEGOWEJ Z PROGIEM NA BUDYNKU GŁÓWNYM

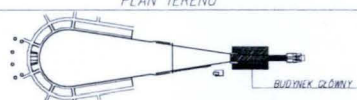
SKALA 1:200

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

--- OS GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
--- OS TAŚMY ROZBIEGU Z PROGIEM STARTOWYM
"d" "s" NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

1.

2.

3.

4.

5.

6.

Opis zdjęć: 1. Widok trzech prefabrykowanych płyt żelbetowych - platform startowych; 2. Jedna z kondygnacji powtarzalnych; 3. Widok całości wieży rozbiegowej od strony budynku głównego; 4. Wieża rozbiegowa od strony południowej; 5. Perspektywa wieży rozbiegowej, elewacja parteru z naturalnego kamienia, powyżej powtarzalne kondygnacje zwieńczone trzema platformami; 6. Widok od strony zachodniej.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa – Mokotów–Wierzbno

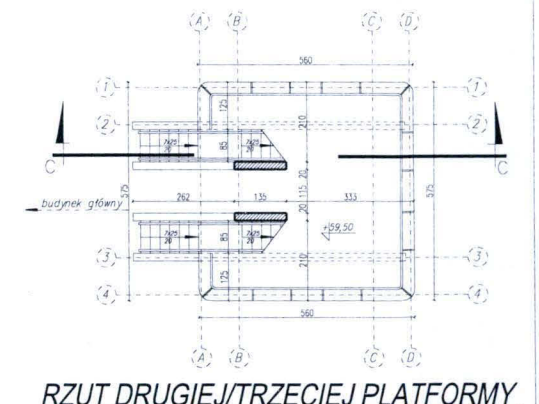
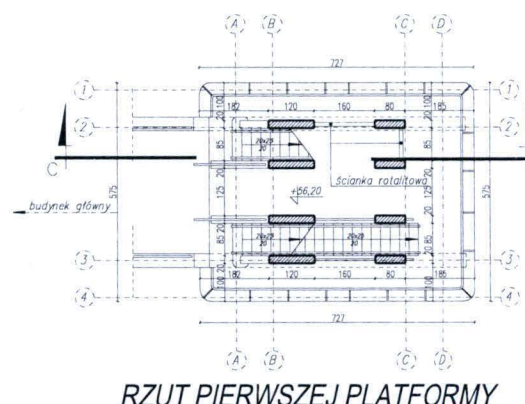
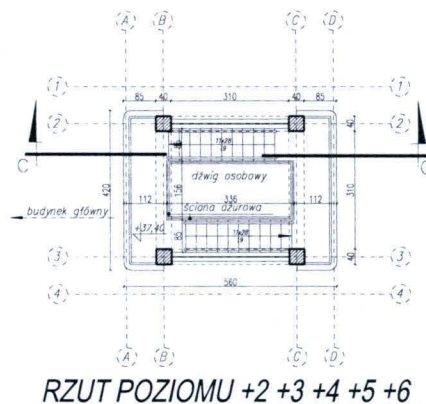
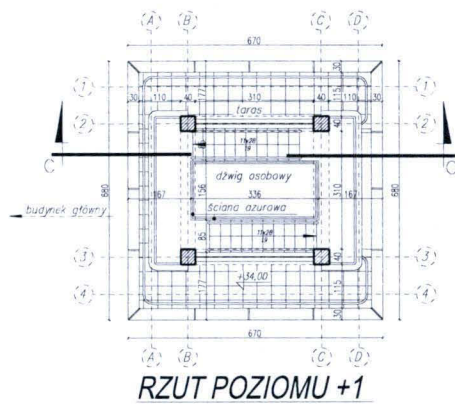
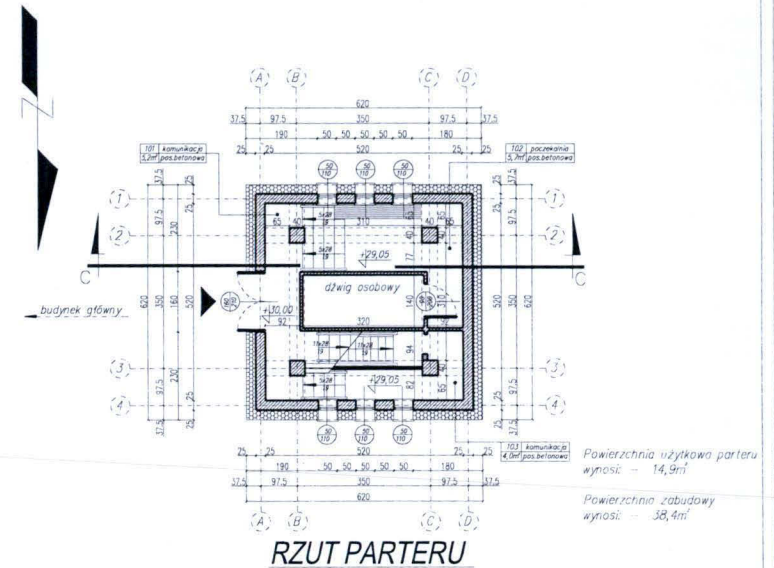
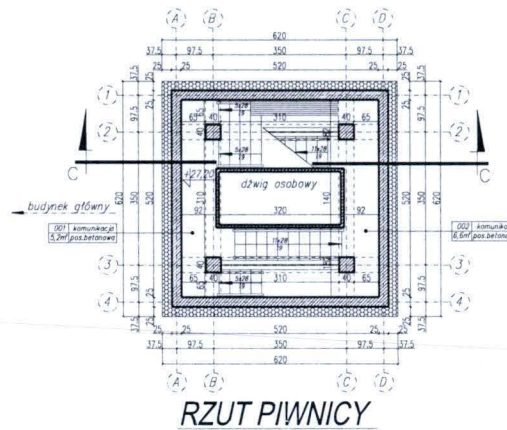
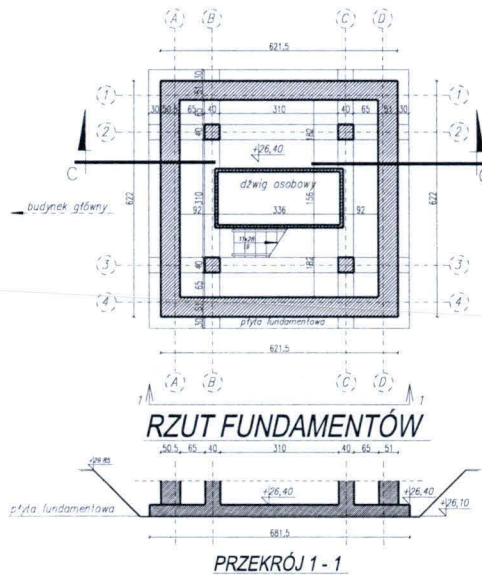
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA – MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkladki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

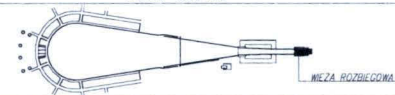
RZUT KONDYGNACJI WIEŻY ROZBIEGOWEJ SKALA 1:200

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

---	OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
1010	NUMERACJA OSI
→	GŁÓWNE WEJŚCIE DO BUDYNKU
—+—	OZNACZENIE PRZĘKRÓJÓW PRZEZ FUNDAMENT/PRZĘKRÓJE ROZRYŚOWANO W PRAWEJ CZĘŚCI RYSUNKU
---	PODDOŁ KONSTRUKCJI BUDYNKU

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Sytuacja (Taśma rozbiegowa):

Taśma rozbiegowa usytuowana jest od wieży rozbiegowej będąc jednocześnie częścią platform zwieńczających ją przechodząc nad budynek główny, gdzie jest podparta w dwóch miejscach. Taśma rozbiegowa zakończona jest progiem startowym. Składa się z elementów prefabrykowanych złożonych na placu budowy. Jest to najważniejszy element całego obiektu. Taśma rozbiegowa została pokryta nawierzchnią igielitową, która zroszona wodą wygląda jak zlodowaciały śnieg. Wejście na taśmę rozbiegową odbywa się z każdej z trzech platform startowych znajdujących się na wieży rozbiegowej.

Materiał, konstrukcja, technika (Taśma rozbiegowa):

Z drugiej płaszczyzny startowej, tak samo jak z pierwszej w osi skoczni (pomiędzy środkowymi ramionami nośnymi) prowadził wylot na taśmę rozbiegu. Wyloty te zamykane są ruchomymi kłapkami drewnianymi, dwuskrzydłowymi, które w momencie zamknięcia stanowiły część taśmy rozbiegu. Start z najwyższej płaszczyzny rozbiegu odbywał się właśnie po zamkniętych kłapkach drugiej i pierwszej płaszczyzny startowej. Pierwsza płaszczyzna startowa posiadała pomiędzy jedną skrajną, a drugą środkową ramą od strony południowej, ukryty pod schodami wiodący na górę rozbiegu, schowek osłonięty częściowo od wiatru ścianami ze zbrojonego rotalitu. W schowku tym znajdowała się ława dla oczekujących zawodników i wtyczka telefoniczna aparatu startera. Na ryglach wieńczących główne słupy wieży spoczywały belki żelbetowe taśmy rozbiegu, która miała początkowo szerokość 3,5m a następnie rozszerzała się do 5,0m szerokości. Pomiędzy belkami ułożone były płyty panwiowe, wyrównane szlichtą. W szlichtę zabetonowane były listwy drewniane w poprzek rozbiegu, które miały za zadanie utrzymywać śnieg na pochyłości. Po obu stronach we wklęsłości belek wbudowane były skrzynki ciągłe, kryjące w sobie przewody rurowe i kablowe. Taśma rozbiegu kończy się progiem, z którego przejść było można po za belki boczne na niewielkie balkoniki wspornikowe, z nich po schodkach na dach budynku głównego, w którym umiejscowione były podpory taśmy rozbiegu. Wszystkie balustrady zaprojektowane były tak, aby stworzyć u użytkowników poczucie bezpieczeństwa (zamknięcie widoku za pomocą poziomych płaskowników) i zapobiec ewentualnym wysunięciu się narty (płaskowniki sztorcowe u dołu balustrady).

c.d. poz. 19 – Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie, instalacje)

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dnia 01 lutego 2010 roku wydał decyzję nr IIOT/21/2010 nakazującą Warszawskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w Warszawie dokonanie rozbiórki konstrukcji taśmy rozbiegowej skoczni narciarskiej zlokalizowanej przy ulicy Czerniowieckiej 3 w Warszawie. Środkowa część taśmy rozbiegowej w latach dziewięćdziesiątych została zdemontowana z uwagi na zły stan techniczny oraz możliwość katastrofy budowlanej.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

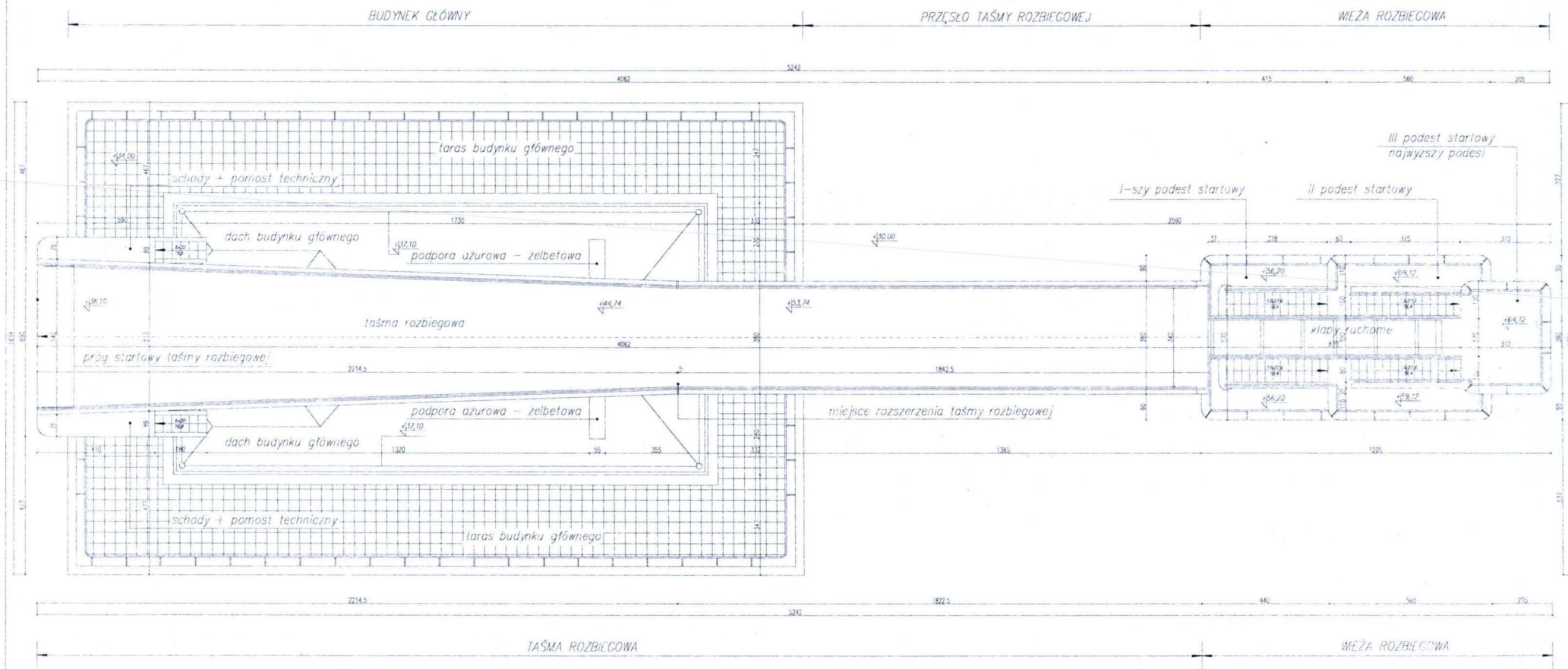
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkladki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

RZUT TAŚMY ROZBIEGOWEJ Z PROGIEM STARTOWYM Z 1959R. SKALA 1:200

RZUT TAŚMY ROZBIEGOWEJ

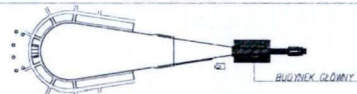
SKALA 1:200

Wkładkę założył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

--- OŚ TAŚMY ROZBIEGU Z PROGIEM STARTOWYM

Rysunki techniczne patrz załączniki:

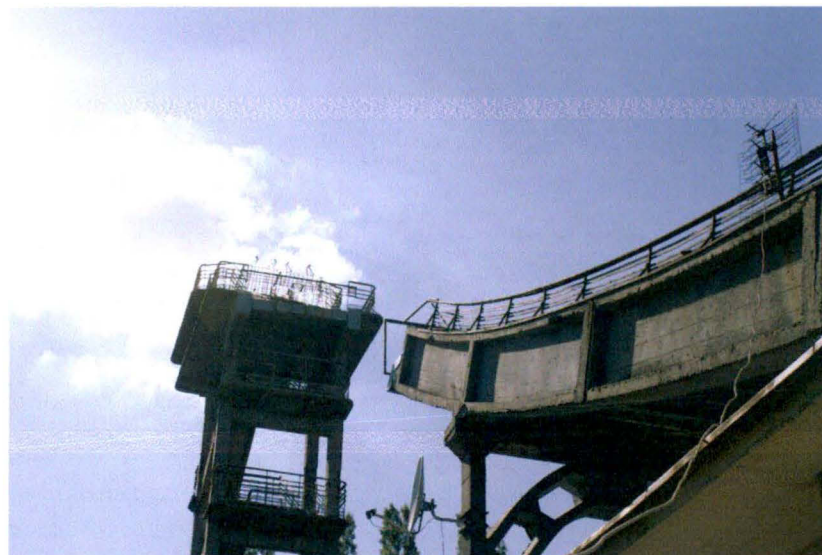
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16a; 17.

wzór 00Z 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

7.

8.

9.

10.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

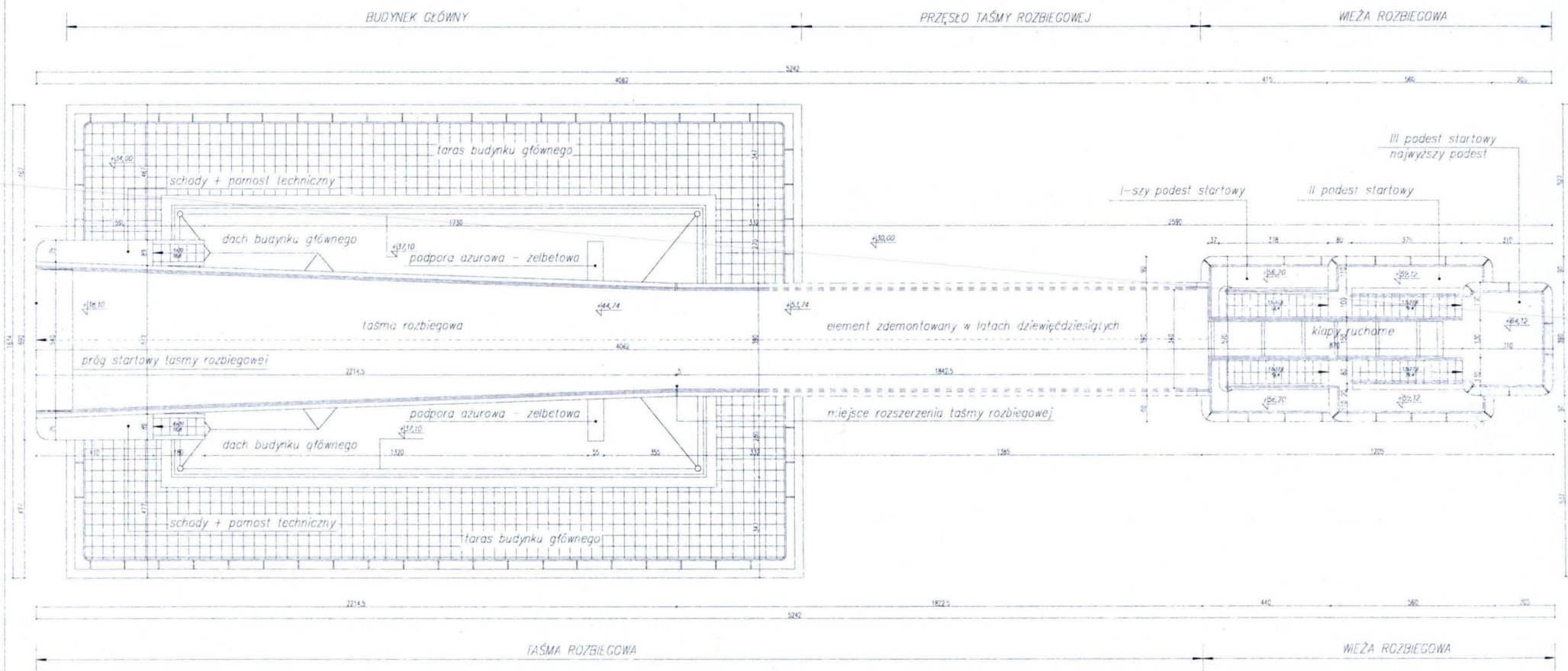
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCCZNA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek techniczny

RZUT TAŚMY ROZBIEGOWEJ Z PROGIEM STARTOWYM - STAN OBECNY SKALA 1:200

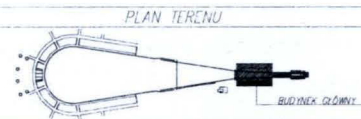
RZUT TAŚMY ROZBIEGOWEJ STAN OBECNY

SKALA 1:200

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 m

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII. 2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

OZNACZENIA NA RYSUNKU

05. TAŚMA ROZBIEGU Z PROGIEM STARTOWYM

Rysunki techniczne patrz załączniki:

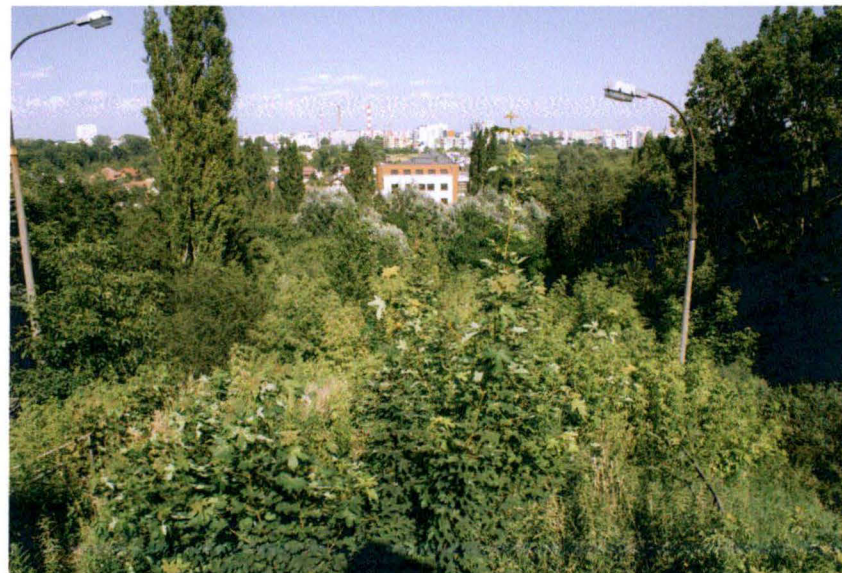
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

11.

12.

Opis zdjęć: 7. Widok części taśmy rozbiegowej usytuowanej na dachu budynku głównego; 8. Taśma rozbiegowa z wieżą rozbiegową, do lat dziewięćdziesiątych był to jeden obiekt połączony ze sobą trwale taśmą rozbiegową, która została zdemonstrowana ze względów bezpieczeństwa; 9. Fragment budynku głównego na wysokości piętra z nałożoną taśmą rozbiegową, która stanowi element konstrukcyjny budynku; 10. Element prefabrykowany taśmy rozbiegowej widziany od spodu, w tym miejscu znajdują się strome schody techniczne; 11. Widok na taśmę rozbiegu z progu startowego; 12. Widok na zeskok oraz trybuny z progu startowego w czasach gdy obiekt w pełni funkcjonował. Obecnie teren porośnięty jest dziką roślinnością i nie można ocenić w jakim dokładnie stanie znajdują się obiekty na dole. W miejscu gdzie znajdowało się główne wejście dla publiczności oraz parking samochodowy powstał budynek mieszkalny wielorodzinny.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrza, wyposażenie, instalacje)

Sytuacja (Budynek główny):

Budynek główny usytuowany jest w północnej części opisywanego zespołu sportowego skoczni narciarskiej. Obiekt położony jest w sąsiedztwie ulicy Czerniowieckiej, z której jest bezpośredni wjazd na plac socjalny znajdujący się na terenie zamkniętym ośrodka sportowego. Wejście do budynku jest centralnie na osi budynku oraz ciągu całego zespołu, dostępne jest z placu socjalnego. Znajduje się naprzeciwko wejścia do wieży rozbiegowej.

Materiał, konstrukcja, technika (Budynek główny):

Budynek główny jest wykonany w parterze w konstrukcji tradycyjnej natomiast na piętrze w konstrukcji żelbetowej prefabrykowanej. Budynek główny składa się z dwóch części parteru i piętra. Budynek niepodpiwniczony, wolnostojący, z jednej strony wkopany w sztucznie utworzony nasyp podwyższający skarpę wiślaną. Umiejscowiony jest pod taśmą rozbiegu w pobliżu progu startowego. Kondygnacja dolna ma rzut większy niż kondygnacja górna i w ten sposób nad pierwszą kondygnacją wytwarza się duży ok. 3m szerokości taras obiegający górną kondygnację dookoła. Jest to jedyny budynek z całego zespołu sportowego skoczni narciarskiej, który funkcjonuje oraz który istnieje.

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

RZUT KONDYGNACJI WIEŻY SĘDZIOWSKIEJ SKALA 1:200

RZUT PARTERU

RZUT PIĘTRA

RZUT PARTERU

RZUT PIĘTRA

Architectural drawing of a building foundation plan. The drawing shows a rectangular building footprint with a semi-circular extension on the left side. Dimensions are given in millimeters. Key dimensions include: overall width 639 mm, overall depth 589 mm, building width 500 mm, building depth 425 mm, and foundation width 813 mm. The drawing is labeled "fundament stopniowy" (stepped foundation) and "budynki główny" (main building). It includes a north arrow and a scale bar.

RZUT FUNDAMENTÓW

PRZEKRÓJ 1-1

RZUT KONDYGNACJI +1

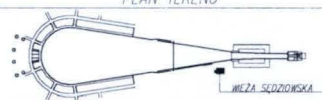
RZUT KONDYGNACJI +2

RZUT KONDYGNACJI +1

RZUT KONDYGNACJI +2

PLAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

-----	OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
-------	-----------------------------------

NUMERACJA OSI

◀	GŁÓWNE WEJŚCIE DO BUDYNKU
---	---------------------------

OZNACZENIE PRZĘCIOU PRZYZ FUNDAMENT/PRZĘCIOU ROZRYSOWANO W PRAWEJ CZĘŚCI RYSUNKU

PODCIĄG KONSTRUKCJI BUDYNKU

Rysunki techniczne patrz załączniki:

1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17

wzór ODZ 1999r.

Fundamenty – w budynku głównym występują ławy fundamentowe żelbetowe, wylewane na placu budowy pod ścianami konstrukcyjnymi oraz stopy fundamentowe żelbetowe wylewane na placu budowy pod słupami.

Ściany konstrukcyjne zewnętrzne i wewnętrzne – ściany zewnętrzne konstrukcyjne na wysokości parteru o grubości 50cm, murowane z cegły, obudowane murem z naturalnego kamienia górskiego. W kondygnacji na piętrze występują ściany zewnętrzne konstrukcyjne żelbetowe, prefabrykowane o grubości 40cm, ocieplone supremą, otynkowane zaprawą wapienną. Ściany wewnętrzne konstrukcyjne występują tylko w parterze, są murowane z cegły o grubości 38cm, wykończone zaprawą wapienną w jasnym odcieniu.

Ściany działowe – występują w parterze murowane z cegły o grubości 12 i 6cm, wykończone zaprawą wapienną. Na piętrze występuje ścianka działowa tak zwana żyletkowa, wypełniona rotalitem, która oddziela wnętrze sali od klatki schodowej.

Kominy – murowane z cegły, dla przewodów wentylacyjnych, spalinowych oraz dymowych.

Nadproża okienne i drzwiowe – nadproża okienne w części parterowej półokrągłe, żelbetowe, wyjątek stanowią dwa otwory okienne umieszczone przy wejściu głównym o nadprożu płaskim. Nadproża okienne na piętrze systemowe, płaskie, skonstruowane razem z elementami prefabrykowanymi, żelbetowymi fragmentów ścian zewnętrznych. Nadproża drzwiowe zewnętrzne jak również wewnętrzne, płaskie, żelbetowe. Wyjątek stanowią otwory drzwiowe zewnętrzne pietra, które są skonstruowane wraz z prefabrykowanymi, żelbetowymi elementami ścian.

Słupy, podciagi – żelbetowe na ogół o przekroju kwadratowym 60x60cm. Wyjątkiem są słupy w holu głównym o przekroju okrągłym i promieniu 17cm. Elementem konstrukcyjnym, którego możemy zaliczyć do słupów są dwie ażurowe, żelbetowe, prefabrykowane części podpory taśmy rozbiegowej, które wnikają do wnętrza, szczególnie widoczne na piętrze. Konstrukcyjnie powiązane są z budynkiem głównym a jednocześnie tworzą wyjątkowy element aranżacji wnętrza. Podciagi proste, żelbetowe o przekroju prostokątnym.

Strop – zarówno na parterem jak również nad piętrem w części występuje strop żelbetowy prefabrykowany a w części żelbetowy lany na placu budowy. Nad piętrem w sali głównej strop żelbetowy jest elementem aranżacji wnętrza, występuje jako kasetonowy wklęsły.

Pokrycie dachu – nad piętrem dach pokryto papą na lepiku. Taras nad parterem wyłożono drobnymi płytkami chodnikowymi.

Posadzka – rodzaj posadzki zależy od przeznaczenia pomieszczenia. Na parterze w pomieszczeniach mokrych takich jak toalety zastosowano posadzkę ceramiczną, w pomieszczeniach magazynowych lub technicznych zaprojektowano posadzkę asfaltową, która po modyfikacjach wnętrza zmieniła się w posadzkę betonową lub lastryko, a w pomieszczeniach biurowych lub mieszkaniu kierownika ośrodka zastosowano klepkę drewnianą. Na piętrze we wszystkich pomieszczeniach występuje klepka drewniana.

Schody zewnętrzne – schody żelbetowe, prefabrykowane, jednobiegowe, wspornikowe usytuowane po obu stronach taśmy rozbiegowej, o przeznaczeniu technicznym pozwalające na komunikację z dachu budynku głównego po za belki boczne na taśmą rozbiegu oraz próg startowy. Znajdują się również schody prowadzące z tarasu piętra na dach budynku głównego. Usytuowane są na osi budynku pod taśmą rozbiegową. Schody jednobiegowe, żelbetowe, wylewane na placu budowy o bardzo wysokim stopniu biegu. Są to schody przeznaczone dla obsługi technicznej skoczni.

Schody wewnętrzne – schody wewnętrzne podwójnie zabiegowe, żelbetowe, wylewane na placu budowy, ze spocznikiem między kondygnacyjnym, wykończone okładziną z lastryko.

Balustrady – schodów wewnętrznych stalowe, ażurowe, o prostej formie, wykończone drewnianym pochwytem. Balustrada schodów zewnętrznych oraz balustrada tarasu stalowa, obustronna, ażurowe o prostej formie architektonicznej, zachowane oryginalne.

Drzwi zewnętrzne – w parterze występują trzy pary drzwi zewnętrznych a na piętrze siedem par drzwi zewnętrznych. Główne wejściowe drzwi do budynku są wykonane w technologii aluminiowej o szerokości 150cm i wysokości 275cm, dwuskrzydłowe, przeszklone w proporcji $\frac{1}{2}$, szklone podwójnie, wtórne. Pozostałe dwie pary drzwi, to drzwi boczne, drewniane, jednoskrzydłowe, płycinowe o szerokości 94cm i wysokości 205cm. Drzwi są oryginalne. Drzwi zewnętrzne na piętrze dzielą się na dwie grupy. Drzwi drewniane nietypowe, dwuskrzydłowe, o szerokości 122cm i wysokości 270, przeszklone w proporcji $\frac{1}{2}$, szklone podwójnie, spinane, oryginalne pozwalające na bezpośrednie wyjście na taras. Drugim rodzajem są dwie pary drzwi metalowych pełnych, jednoskrzydłowych o szerokości 80cm i wysokości 205cm, pozwalające na bezpośrednie wyjście z dwóch gabinetów na taras w części zlokalizowanej przy schodach technicznych.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

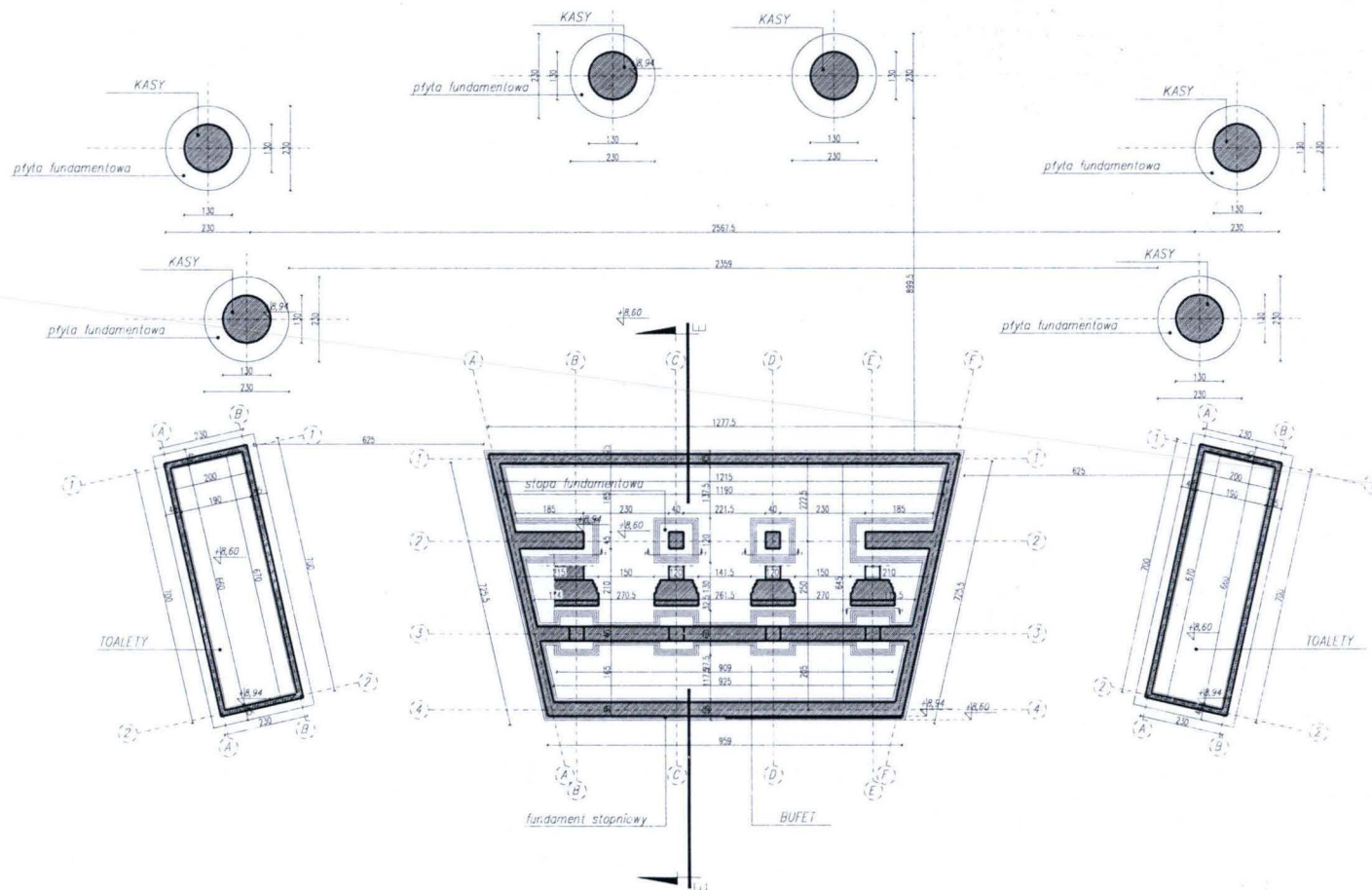
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

RZUT FUNDAMENTÓW KAS, TOALET, BUFETU SKALA 1:200

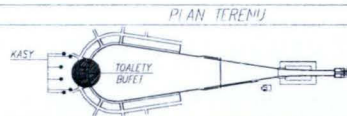
RZUT FUNDAMENTÓW

SKALA 1:200

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PIAN TERENU

OZNACZENIA NA RYSUNKU

---	OS GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH
□	STOPA FUNDAMENTOWA ŻELBETOWA POD ELEMENTAMI KONSTRUKCJI SZKIELETOWEJ
▬	FUNDAMENT STOPNIOWY POD ŚCIANĄ FUNDAMENTOWĄ KONSTRUKCYJNĄ
—+—	OZNACZENIE PRZĘKROJU PRZETZ FUNDAMENT/PRZĘKROJIE ROZKŁADOWE W PRAMIEJ CZĘŚCI RYSUNKU
10/0	NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 11; 12; 13; 14; 15; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Drzwi wewnętrzne – są do siebie podobne. Są to drzwi jednoskrzydłowe, pełne, wykonane z płyty drewnopodobnej o szerokościach od 60cm do 100cm i wysokości 205cm. Wyjątek stanowią drzwi zamontowane na końcu holu głównego, gdzie są dwuskrzydłowe o szerokości 140cm i wysokości 205cm.

Otworki okienne – o łącznej liczbie trzydziestu siedmiu sztuk. Stolarka okienna różni się pomiędzy dwoma kondygnacjami. W parterze występuje stolarka okienna drewniana, nietypowa, szwedzka, spinana, jednoskrzydłowa, ramowa, rama półokrągła ku górze, szklona podwójnie o szerokości 90cm i wysokości 180cm. Wyjątek stanowią dwa otworki okienne umieszczone przy wejściu głównym do budynku. Jest to stolarka okienna drewniana, typowa, jednoskrzydłowa, ramowa, szklona podwójnie o szerokości 50cm i wysokości 110cm. Stolarka okienna na piętrze jest nietypowa, drewniana, szwedzka, spinana, jednoskrzydłowa, ramowa, szklona podwójnie o szerokości 122cm i wysokości 190cm, zawiera podział w pionie w proporcji 1/3 i 2/3. Otworki okienne są oryginalne.

Rzut – budynku jest na planie prostokąta. Korpus budynku jednotraktowy. Budynek wolnostojący, nie podpiwniczony. Parter wzniesiono w technologii tradycyjnej, natomiast piętro wzniesiono w technologii żelbetowej, prefabrykowanej. Wejście do budynku znajduje się od strony placu socjalnego naprzeciw wejścia do wieży rozbiegowej, znajduje się centralnie na osi budynku a jednocześnie zespołu sportowego. Kondygnacja dolna ma rzut większy niż kondygnacja górna i w ten sposób nad pierwszą kondygnacją wytwarza się duży ok. 3m szerokości taras obiegający górną kondygnację dookoła. Parter budynku obejmuje hall z wejściem głównym od strony zachodniej, z którego na wprost wiodzie na całą długość budynku korytarz do magazynu znajdującego się w części, która została wkopana w sztucznie podwyższoną skarpe. Po obu stronach korytarza wiodą biegi schodów na górną kondygnację. Pod biegami schodów znajdowały się zegary kontrolne gazu i prądu elektrycznego, a dalej pod lewym biegiem wejście do toalet. Z hallu na prawo wiodą drzwi do pomieszczenia kierownika ośrodka, na lewo do szatni. Szatnia rozbita jest na dwa pomieszczenia, które mogą być traktowane jako przechowalnia garderoby zawodników, drugie jako rozbieralnia. Budynek zaprojektowano na 60 – 70 miejsc łącznie. Pomieszczenia te obejmują zespół urządzeń sanitarnych, składających się z pięciu kabin natryskowych, dwóch w.c., dwóch pisuarów i dwie umywalki. Drugie wyjście z szatni wyprowadza na korytarz, z którego po lewej stronie jest wejście do pomieszczeń instalacyjnych, hydroforni, pomp i wodomierzy. Po stronie przeciwnej początkowo znajdowało się siedem stanowisk wąskich, głębokich schowków na narty dla poszczególnych zgrupowań sportowych stolicy. Na wprost wyjście z szatni, po drugiej stronie korytarza znajdowało się wejście do narciarni poprzedzone korytarzem, w którym mieściła się narzędziownia i kabina z umywalką i palnikiem gazowym. Sama narciarnia była długim pomieszczeniem, przewidzianym na ustawienie dwóch dużych stołów warsztatowych. Wyjście z narciarni prowadzi bądź do korytarza i przez hall na zewnątrz, bądź przez sień wspólną z mieszkaniem służbowym, przez wyjście w ścianie południowej. Resztę parteru zajmuje mieszkanie służbowe, składające się z dwóch pokoi z aneksem sypialnianym i kuchennym, z której wiodzie przejście do łazienki zaopatrzonej w oddzielny w.c. Podczas eksploatacji wnętrze parteru poddawane było pewnym modernizacjom z nowymi aranżacjami wnętrza. Zrezygnowano między innymi z wąskich schowków na narty oraz narciarni, przebudowując te pomieszczenia na biura. Te zmiany były najbardziej widoczne. Prawie całe wnętrze piętra jest otwarte, wydzielone są z niego tylko dwa małe pomieszczenia, jedno pomieszczenie dla lekarza, drugie dla instruktora. Pozostała przestrzeń wykorzystana była na świetlicę i bufet w aneksie otwartym. Dziś odbywa się tam szkolenie aerobiku. Ściany całkowicie przeszklone z pełnymi narożnikami.

Elewacje – w części parterowej elewacja pokryta jest naturalnym kamieniem górskim co miało na celu oddanie charakteru i klimatu górskiego. Powyżej parteru elewację budynku ażurowa z regularnymi i powtarzalnymi podziałami za pomocą otworów okiennych i drzwiowych. Kompozycję elewacji wzbogaca w istotny sposób profil taśmy rozbiegowej, osadzonej na dachu budynku głównego, tworząc unikatową i niepowtarzalną dominantę w krajobrazie Warszawskiego Mokotowa.

Bryła – budynku głównego w części parteru i piętra jest prosta i jednorodna a zarazem estetyczna. Dostawiona taśma rozbiegowa tworzy trzeci element, który burzy regularną harmonię kompozycji ale jednocześnie wprowadza ciekawy element, który sprawia, że budynek jest wyjątkowy i niepowtarzalny a jednocześnie prezentuje odważny modernizm, nadając budowli lekkości i smukłości. Część parterowa jest bardzo tradycyjna, która czerpie wzorce z architektury tatrzańskiej ale poprzez specyficzne ukształtowanie terenu jest ona nie widoczna. Na powierzchni ziemi wylania się nowoczesna bryła wykonana w nowoczesnej technologii.

Wnętrze – proste, ale nie pozbawione detalu architektonicznego. Detalem architektonicznym są schody podwójnie zabiegowe, znajdujące się w holu głównym tuż przy wejściu, prowadzące na piętro. Detalem architektonicznym wnętrza jest również ścianka żyletkowa na piętrze oddzielająca wnętrze od klatki schodowej oraz żelbetowy strop kasetonowy w sali głównej. Ciekawym pomysłem jest również całkowite przeszklenie wnętrza piętra.

Instalacje – budynek główny wyposażono w instalację centralnego ogrzewania, instalację wodno – kanalizacyjną oraz instalację elektryczną.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

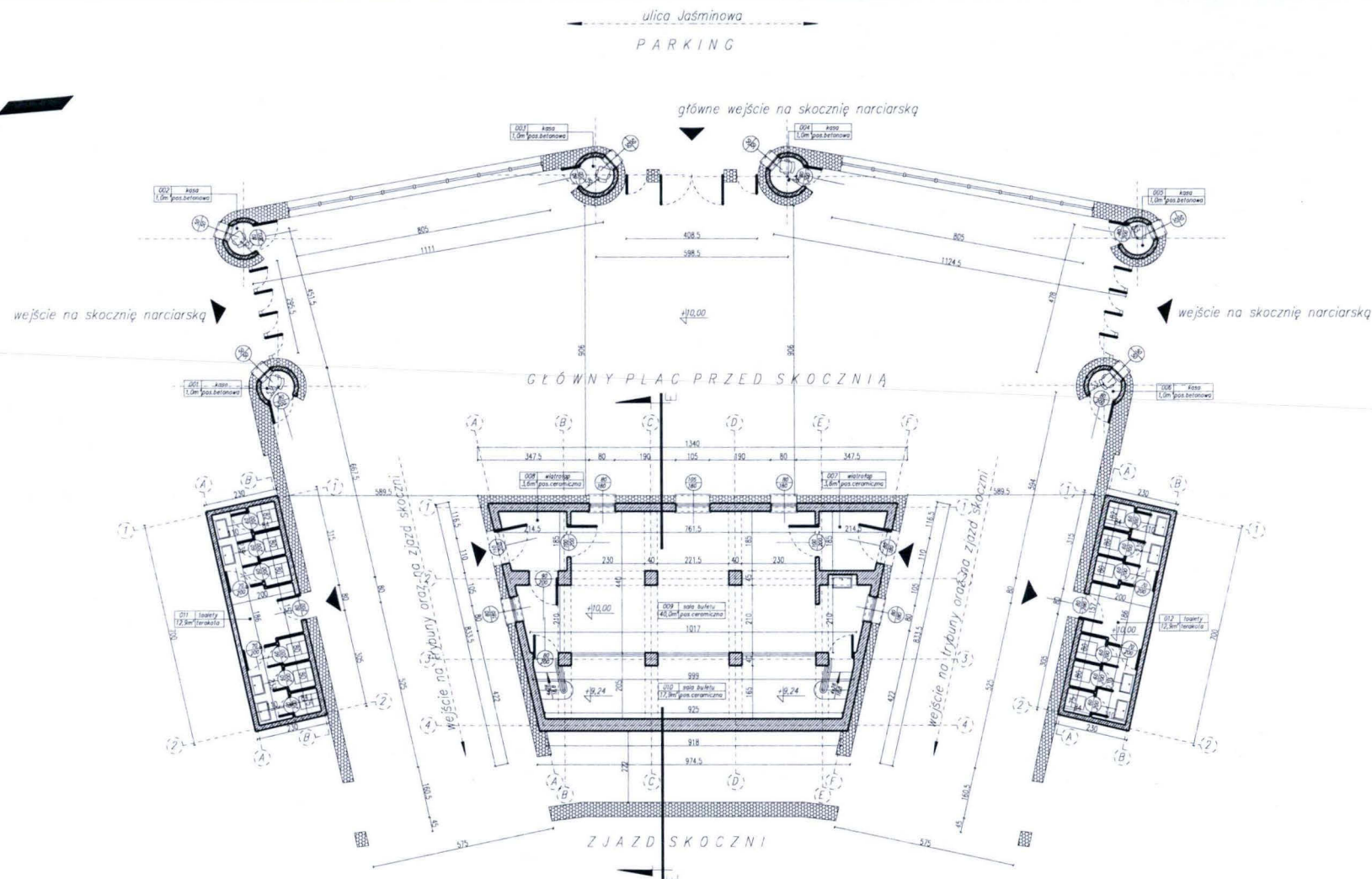
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

RZUT PARTERU KAS, TOALET, BUFETU Z 1959R. SKALA 1:200

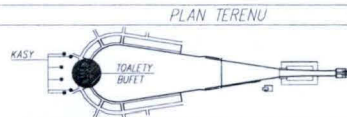
RZUT PARTERU KAS - TOALET - BUFETU Z 1959R.

SKALA 1:200

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

OZNACZENIA NA RYSUNKU

--- OŚ GŁÓWNYCH ŚCIAN KONSTRUKCYJNYCH

◀ GŁÓWNE WEJŚCIE DO BUDYNKU

--- PODCIĄG KONSTRUKCJA BUDYNKU

● OZNACZENIE WYMIARÓW OTWORU OKIENNEGO/DZIWOWEGO - OD DŁUGOŚCI SZEROKOŚĆ/WYSOKOŚĆ

10/10 NUMERACJA OSI

Rysunki techniczne patrz załączniki:

1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 12; 13; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 15 – Powierzchnia użytkowa

Powierzchnia zabudowy wynosi: - **375,9m²**

Powierzchnia użytkowa parteru wynosi: - **301,6m²**

Powierzchnia użytkowa piętra wynosi: - **129,2m²**

Powierzchnia tarasu wynosi: - **183,5m²**

Łączna powierzchnia użytkowa wieży rozbiegowej (nie wliczając powierzchni tarasu) wynosi: **430,8m²**

c.d. poz. 14 – Kubatura

Kubatura wieży rozbiegowej wraz z trzema platformami startowymi wynosi: **2.054,3m³**

c.d. poz. 19 – Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, itd.)

Fundamenty – brak możliwości sprawdzenia

Ściany zewnętrzne i wewnętrzne konstrukcyjne – ściany zewnętrzne oraz wewnętrzne konstrukcyjne są na bieżąco konserwowane i naprawiane, brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych – stan dobry

Ściany działowe – ściany działowe konserwowane i naprawiane na bieżąco, brak pęknięć, ściany wyglądają świeżo i estetycznie – stan dobry

Kominy – przewody kominowe drożne – stan dobry

Nadproża okienne i drzwiowe – brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych, które mogłyby przecinać konstrukcję tego elementu – stan dobry

Słupy i podciagi – wyglądają świeżo i estetycznie, brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych lub skręcania – stan dobry

Stropy – na bieżąco konserwowane i naprawiane, brak pęknięć konstrukcyjnych oraz zacieków mogących świadczyć o złej izolacji – stan dobry

Pokrycie dachu – szczelne, izolacja przeciwwilgociowa wykonana właściwie, strop na piętrze nie nosi śladów zacieków – stan dobry

Posadzki – czyste, dobrze zabezpieczone, posadzki drewniane oczyszczone i polakierowane, brak ubytków – stan dobry

Schody zewnętrzne – schody techniczne znajdujące się po obu stronach taśmy rozbiegowej częściowo zniszczone, w konstrukcji żelbetowej pojawiły się dziury i ubytki, odsłaniając korodujące zbrojenie. Schody techniczne znajdujące się centralnie pod taśmą rozbiegową są w lepszym stanie, kruszy się wylewka betonowa – stan średni

Schody wewnętrzne – są w doskonałym stanie. Brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych, powierzchnia schodów z lastryko zadbane i czyste – stan dobry

Balustrady schodów – wewnętrznych są konserwowane na bieżąco, natomiast balustrady schodów zewnętrznych oraz tarasu wymagają natychmiastowej konserwacji oraz zabezpieczeń, obecnie skorodowane z łuszczącą się farbą stwarzają poważne zagrożenie – stan średni

Stolarka drzwiowa zewnętrzna – drzwi zewnętrzne wejścia głównego są nowe i nie wymagają konserwacji. Drzwi zewnętrzne boczne oraz na pierwszym piętrze wymagają stałej konserwacji – stan średni

Stolarka drzwiowa wewnętrzna – konserwowana na bieżąco – stan dobry

Stolarka okienna – należałoby ją oczyścić, pomalować i zakonserwować – stan średni

Instalacje i wyposażenie – sprawne, działają bez większych problemów – stan dobry

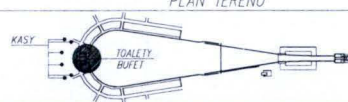
5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

RZUT ŁOŻY CHONOROWEJ ORAZ TRYBUN Z 1959R. SKALA 1:200

SKALA 1:200

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 13; 14; 15; 16; 16a; 17

wzór ODZ 1999r.

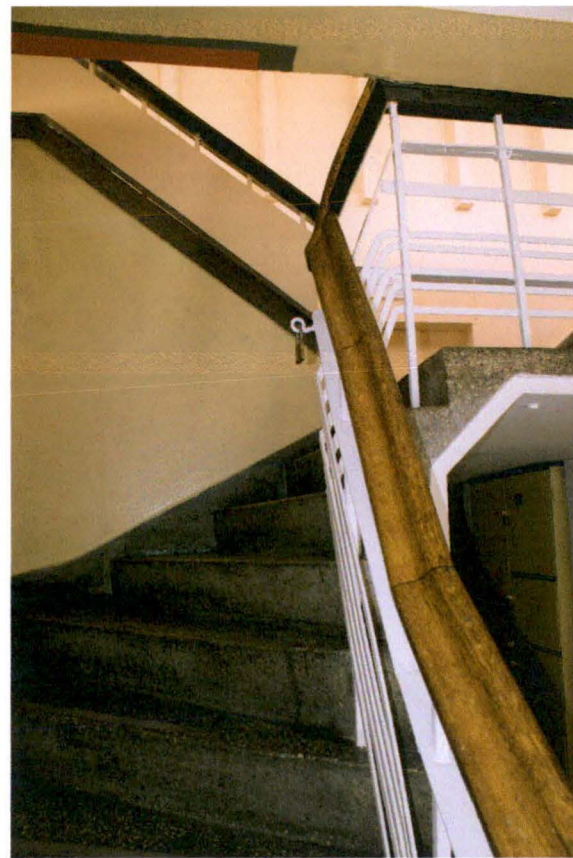
c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

13.

14.

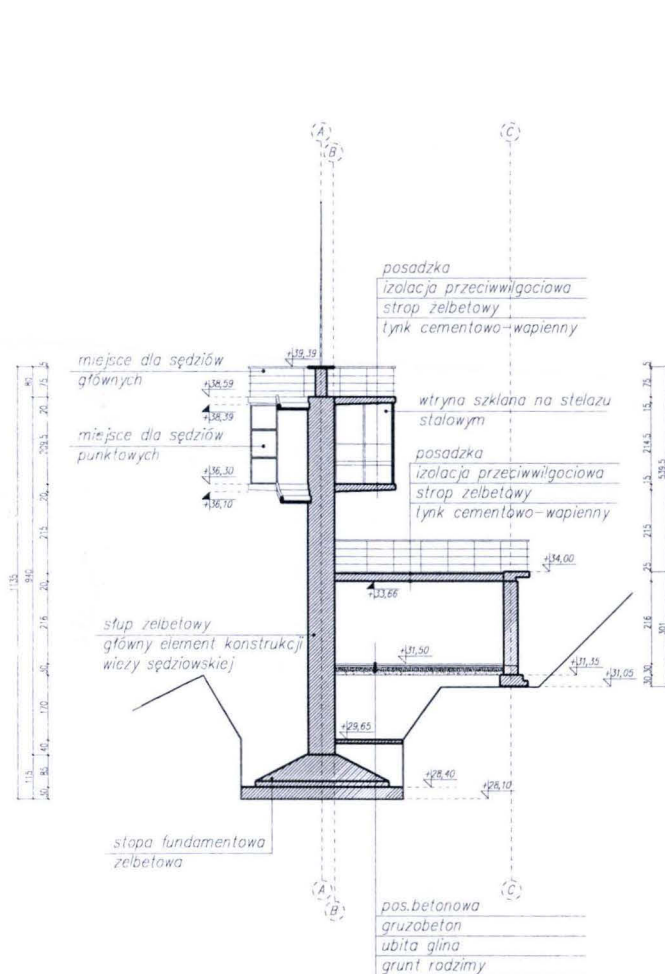

15.

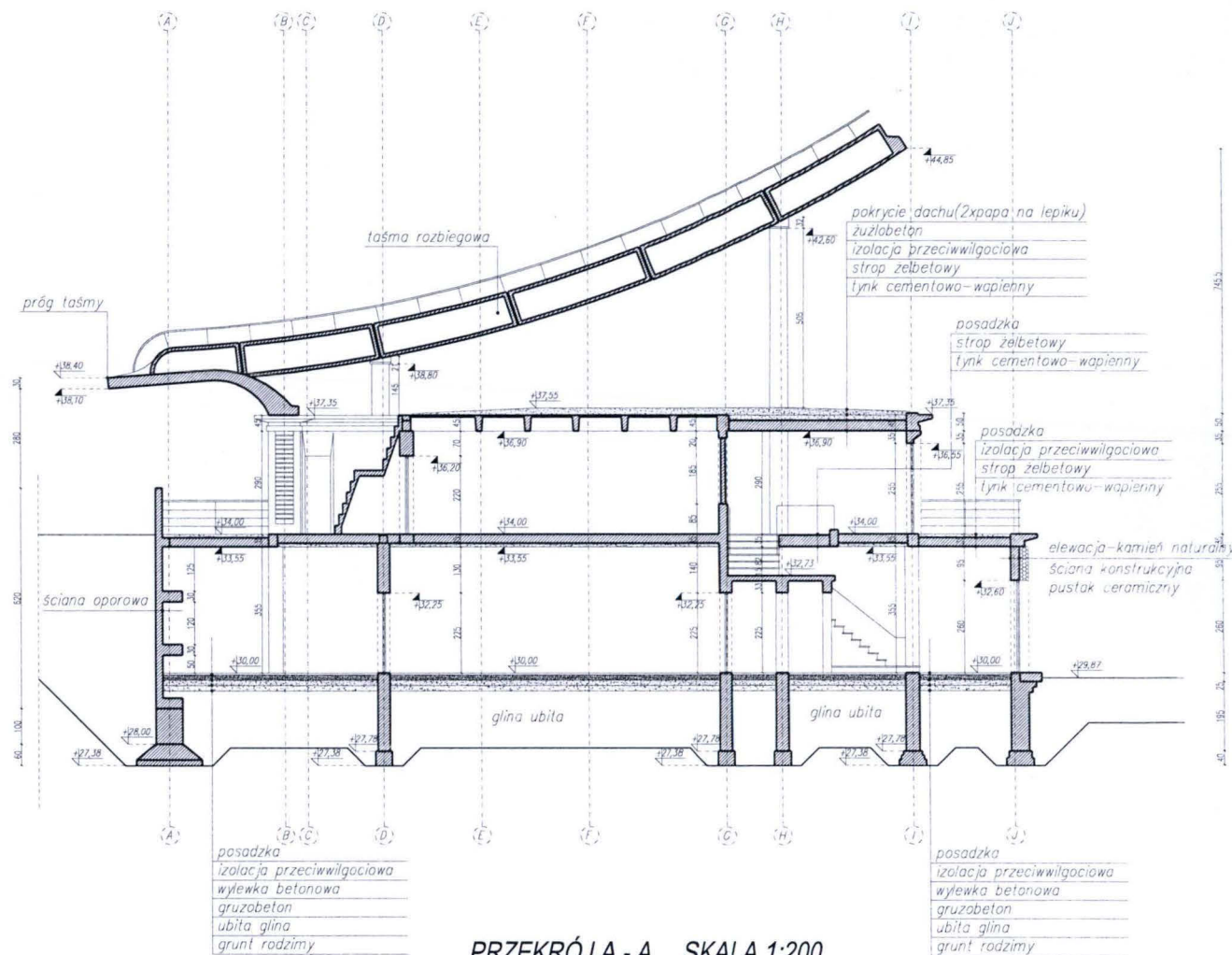
1. Miejscowość m.st. Warszawa
 2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno
 3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)
 SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
 WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny
 PRZEKRÓJ D-D; A-A SKALA 1:200

PRZEKRÓJ D-D SKALA 1:200

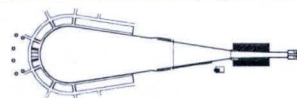
PRZEKRÓJ A-A SKALA 1:200

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

Rysunki techniczne patrz załączniki:
 1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 14; 15; 16; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

16.

17.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów-Wierzbno

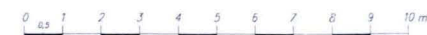
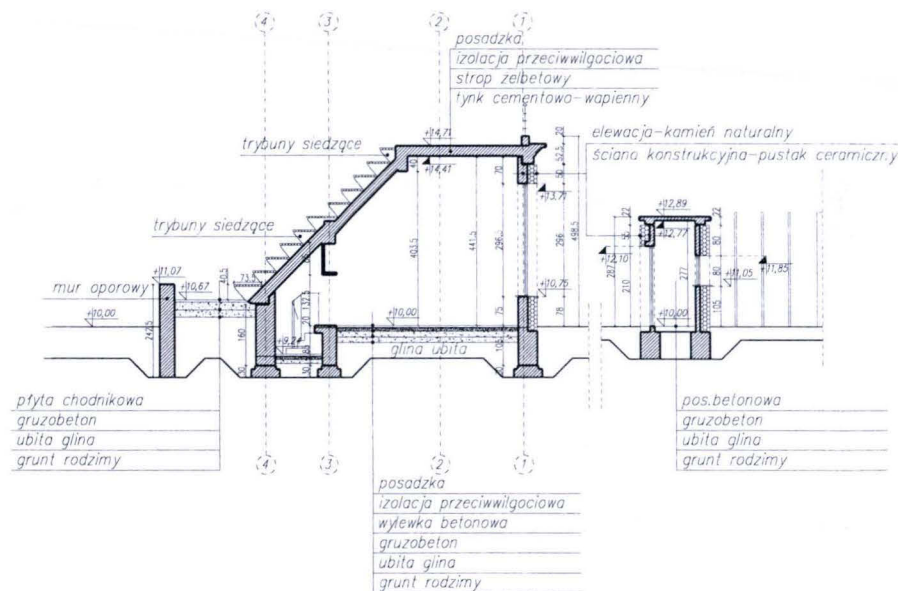
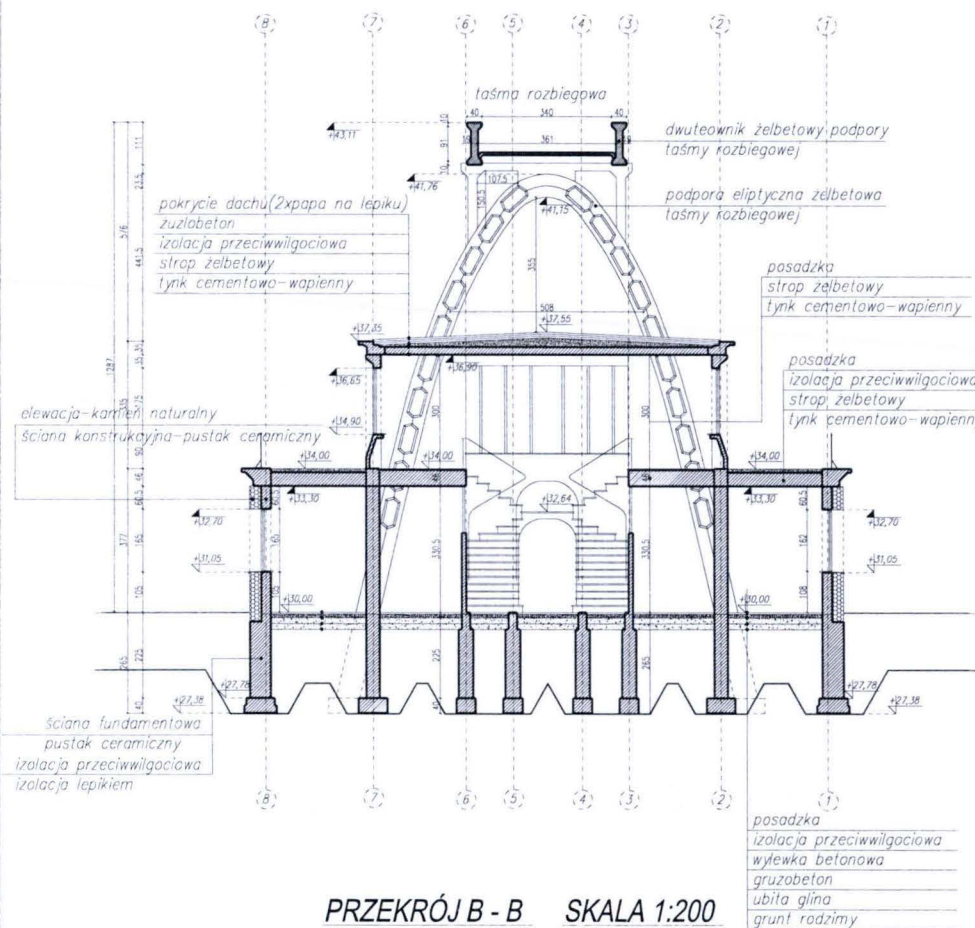
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCCZNA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

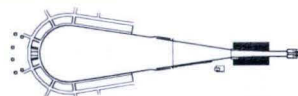
PRZEKRÓJ B-B; E-E SKALA 1:200

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 15; 16; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

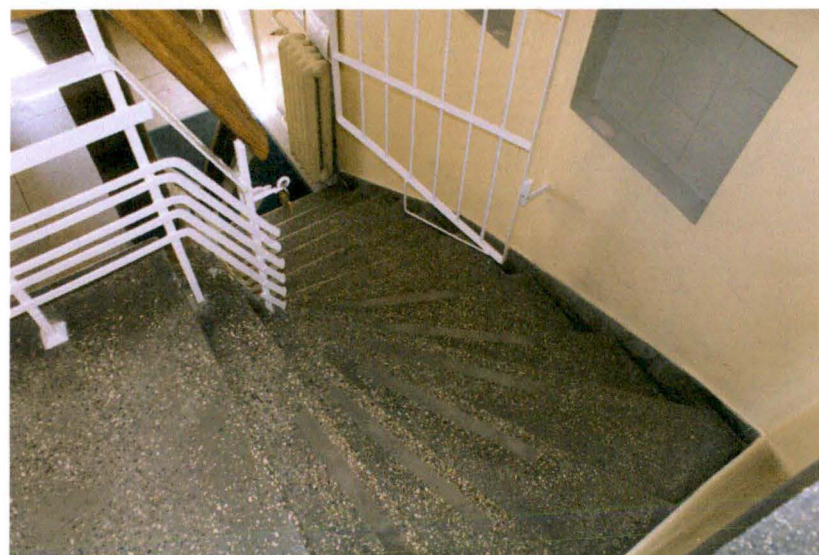
18.

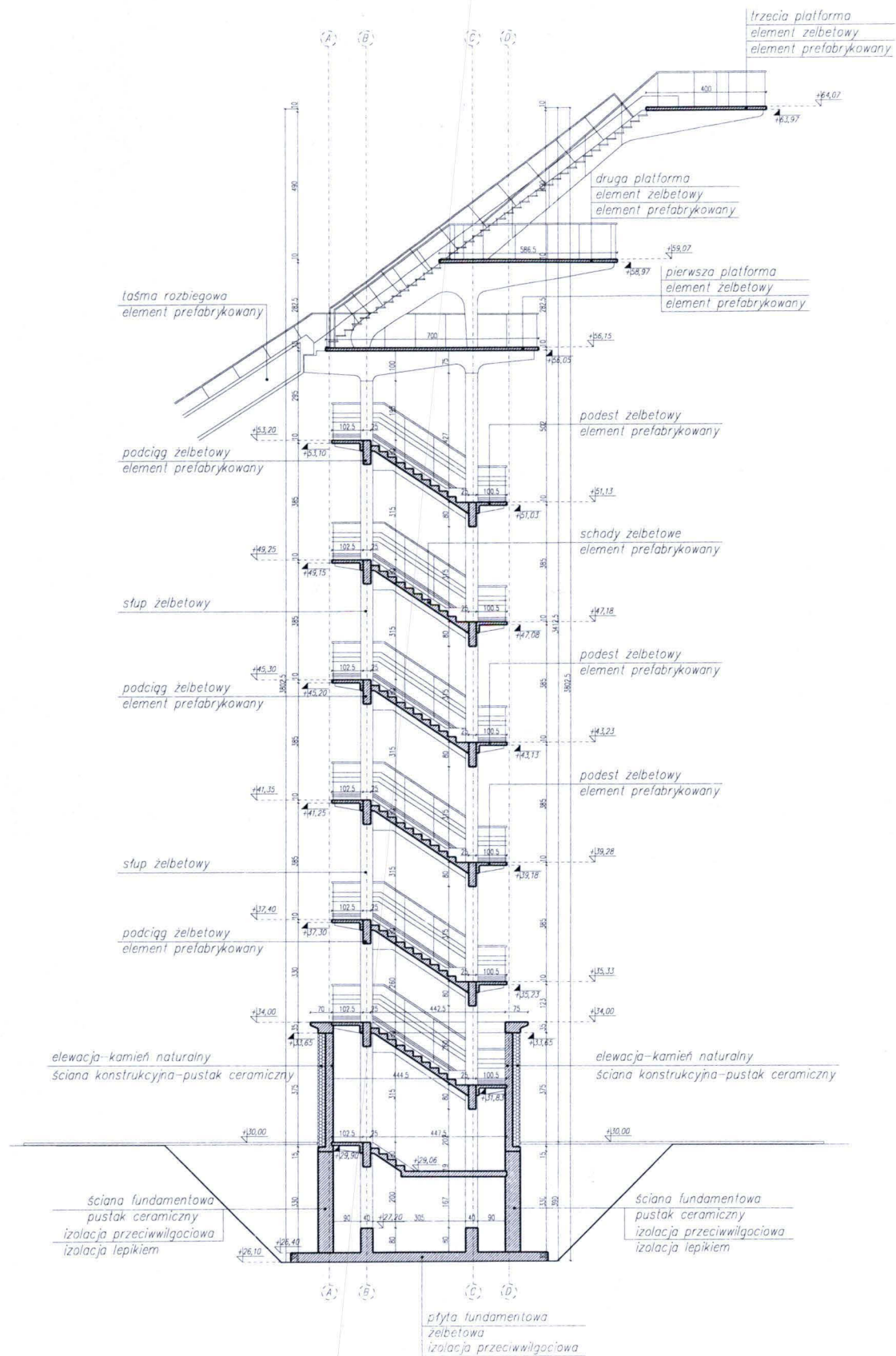
19.

20.

21.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

22.

23.

24.

25.

Opis fotografii: 13. Wejście główne do budynku od strony wieży rozbiegowej, wejście do wieży znajduje się dokładnie po przeciwnej stronie; 14. Hol główny z widokiem na podwójne schody zabiegowe, prowadzące na piętro budynku; 15. Widok wcześniej wymienionych schodów i ich zabieg; 16. Fragment żelbetowego, prefabrykowanego, ażurowego, parabolicznego słupa, który stanowi podstawowy element konstrukcji podpory taśmy rozbiegowej; 17. Żelbetowe schody łączące parter z piętrem, obłożone lastryko; 18. Główna sala piętra, po obu stronach znajdują się otwory okienne dając doskonałe oświetlenie wnętrza. Sufit to strop żelbetowy, kasetonowy. W momencie świetności budynku pomieszczenie spełniało funkcję podręcznego bufetu. Z sali znajduje się wyjście na taras obiegający parter. Obecnie jest to sala do ćwiczeń; 19. Strop kasetonowy znajduje się na w/w salą; 20. Ścianka żyletkowa oddzielająca w/w salę od schodów; 21. Schody zabiegowe łączące parter z piętrem; 22. Detal parabolicznego słupa podpory taśmy rozbiegowej wyeksponowany we wnętrzu piętra stanowi ciekawy i niepowtarzalny element dekoracji architektonicznej pokazujący sztukę inżynierską. Każdy element jest odpowiednio wyprofilowany; 23. Taras obiegający dookoła piętra usytuowany na rzucie parteru; 24. Słup żelbetowy paraboliczny, wychodzący powyżej dachu budynku głównego jako podpora taśmy rozbiegowej sprawia, że architektura obiektu stanowi dominantę w otaczającym go krajobrazie; 25. Schody techniczne prowadzące z poziomu tarasu na piętrze na dach budynku.

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa - Mokotów - Wierzbno

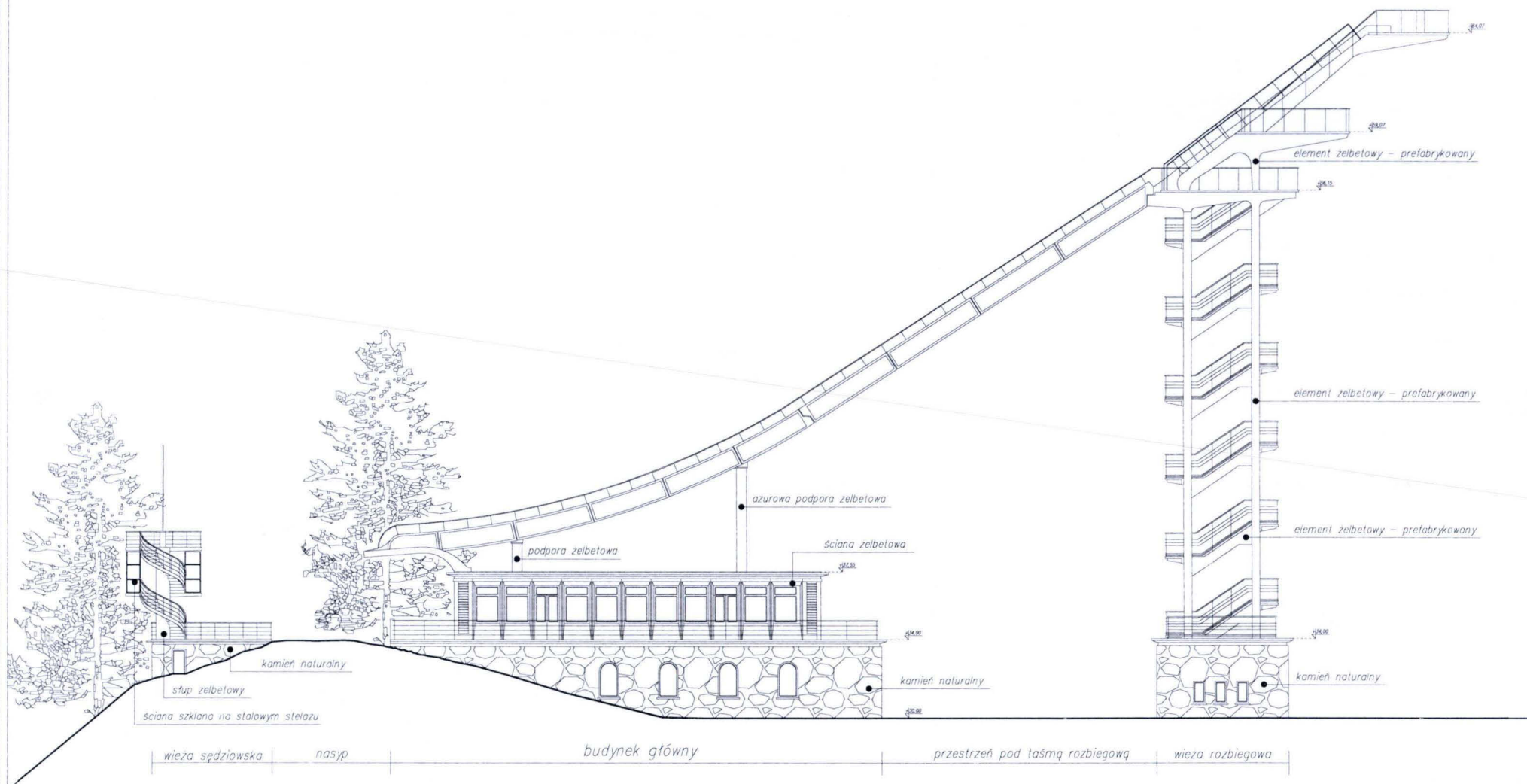
3. Województwo mazowieckie

4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WISLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA - MOKOTÓW WIERZBNO

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) - Rysunek Techniczny

ELEWACJA PÓŁNOCNA Z 1959R. SKALA 1:300

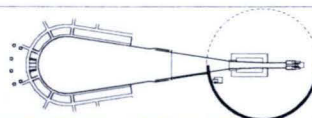
ELEWACJA PÓŁNOCNA Z 1959R. SKALA 1:300

Wkładkę złożył i opracował Robert Łada VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16a; 17.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Sytuacja (Wieża sędziowska):

Budynek główny usytuowany jest w północnej - wschodniej części opisywanego zespołu sportowego skoczni narciarskiej. Obiekt położony jest w budynku głównego. Z tej pozycji jest dogodna możliwość obserwowania zawodów. Wejście do parteru budynku znajduje się od strony wschodniej, natomiast do pozostałej części wejście odbywa się za pomocą schodów zewnętrznych z wejściem na skarpę od strony zachodniej.

Materiał, konstrukcja, technika (Wieża sędziowska):

Wieża sędziowska wykonana jest w technologii żelbetowej z elementami prefabrykowanymi. Budynek składa się z części parterowej wkompanej w sztucznie podwyższoną skarpę oraz z części wysokościowej w formie słupa owiniętego schodami, gdzie płyty spocznikowe pełnią rolę galeryjki sędziowskiej. Pierwsza kondygnacja wieży sędziowskiej przeznaczona jest dla sędziów punktowych, gdzie przewidziano miejsca dla pięciu osób a najwyższa otoczona stalową ażurową balustradą dla sędziów głównych, gdzie założono obecność dwóch osób. Taras usytuowany nad parterem przewidziany był dla mediów.

Fundamenty – ławy fundamentowe żelbetowe, wylewane, pod ścianami konstrukcyjnymi zewnętrznymi parteru oraz stopa fundamentowa, żelbetowa wylewana pod słupem, który jest najważniejszym elementem konstrukcyjnym budynku.

Ściany konstrukcyjne zewnętrzne i wewnętrzne – ściany zewnętrzne konstrukcyjne na wysokości parteru o grubości 50cm, murowane z cegły, obudowane murem z naturalnego kamienia górskiego.

Ściany działowe – występują tylko w galeryjce sędziów punktowych, wykonane z luxferów.

Nadproża okienne i drzwiowe – nadproża okienne w części parterowej półokrągłe, żelbetowe. Nadproża drzwiowe zewnętrzne, płaskie, żelbetowe.

Słupy, podciagi – słup żelbetowy o przekroju okrągłym i promieniu równym 48cm jest głównym elementem konstrukcyjnym wieży sędziowskiej. Oplatają go kręte żelbetowe schody z płytami spocznikowymi w części wysokościowej. Na ten element konstrukcyjny przenoszone są wszystkie powstałe obciążenia.

Strop – na parterem żelbetowy lany na placu budowy. Żelbetowe spoczniki schodów w galeryjce sędziowskiej pełnią również rolę stropu prefabrykowanego.

Pokrycie dachu – nad parterem oraz nad galeryjką sędziowską występuje taras z posadzką betonową.

Posadzka – w parterze oraz w galeryjce sędziowskiej występuje posadzka betonowa.

Schody zewnętrzne – schody żelbetowe, prefabrykowane, jednobiegowe, wspornikowe, zabiegowe, okrągłe. Oplatają słup żelbetowy i prowadzą z tarasu przeznaczonego dla mediów przez galeryjkę sędziowską na górny taras przeznaczony dla sędziów głównych.

Balustrady – zewnętrzne schodów oraz tarasów stalowe, jednostronne, ażurowe o prostej formie architektonicznej, z podwójnym pochwytym, zachowane oryginalne.

Drzwi zewnętrzne – w parterze występuje jedna para drzwi zewnętrznych, drewnianych, jednoskrzydłowych, płycinowych o szerokości 80cm i wysokości 200cm. Drzwi są oryginalne.

Otworki okienne – o łącznej liczbie dwóch sztuk, stolarka okienna drewniana, typowa, jednoskrzydłowa, ramowa, szkolona podwójnie o szerokości 50cm i wysokości 110cm. Galeryjka sędziów punktowych osłonięta jest szklaną ścianą osłonową na stalowym stelażu

Rzut – budynku jest na planie prostokąta. Korpus budynku jednotraktowy. Budynek wolnostojący, nie podpiwniczony. Parter wzniesiono w technologii tradycyjnej, natomiast wyższe kondygnacje w technologii żelbetowej, prefabrykowanej. Wejście do budynku znajduje się od wschodniej strony. W pomieszczeniu w parterze mieścił się magazynek na pikiety, tyczki sędziowskie, hydranty, łopaty, miotły itp. sprzęt do obsługi skoczni i jej konserwacji. Pomieszczenie przekryte jest tarasem na tym samym poziomie co taras budynku głównego. Słup wieży umiejscowiony jest w północno-wschodnim narożniku budynku. Z tarasu zaczynają się schody prowadzące zabiegiem na pierwszy spocznik, podzielony rotalitowymi (luxfer) ściankami na pięć stanowisk i dalej na drugą kondygnację, na której nie ma podziałów. Jest natomiast wtyczka do aparatu telefonicznego i instalacja mikrofonowa. Taras dolny przeznaczony jest dla radia, prasy, filmu itp. i otoczony jest z trzech stron balustradą podobną do balustrady wieży rozbiegowej i tarasu budynku głównego.

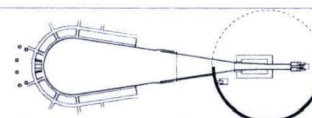
Elewacje – w części parterowej elewacja pokryta jest naturalnym kamieniem górskim co miało na celu oddanie charakteru i klimatu górskiego. Powyżej parteru elewację budynku kształtuje nowoczesna forma architektoniczna opierająca się na jednej nodze, wprowadzając nowatorską konstrukcję do krajobrazu warszawskiego Mokotowa.

5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

ELEWACJA PÓŁNOCNA STAN OBECNY SKALA 1:300

PLAN TERENU

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

Bryła – budynku wieży sędziowskiej w części parteru jest prosta i jednorodna a zarazem estetyczna. Dostawiony do parteru słup ze schodami i spocznikami tworzy element kompozycyjny, który zrywa z architekturą tradycyjną. Ukształtowanie terenu sprawia, że część parteru jest mało zauważalna, natomiast powyżej gruntu wyrasta odważna, pod względem architektury i konstrukcji forma, o nowoczesnej technologii wykonania, która przyciąga uwagę przechodniów. Bryła wieży sędziowskiej

Wnętrze – proste, wręcz minimalistyczne, wyposażone tylko w najpotrzebniejsze rzeczy. Detalem architektonicznym galerijce sędziowskiej można uznać pulpit oraz skromne miejsce siedzące i sposób aranżacji. Ciekawym elementem architektonicznym są schody zabiegowe, okrągłe.

Instalacje – budynek wieży sędziowskiej wyposażono w instalację elektroenergetyczną w celu podłączenia aparatu telefonicznego oraz instalacji mikrofonowej.

c.d. poz. 15 – Powierzchnia użytkowa

Powierzchnia zabudowy wynosi: - **23,5m²**

Powierzchnia użytkowa parteru wynosi: - **15,0m²**

Powierzchnia użytkowa dla sędziów wynosi: - **11,7m²**

Powierzchnia tarasu wynosi: - **27,1m²**

Łączna powierzchnia użytkowa wieży rozbiegowej (nie wliczając powierzchni tarasu) wynosi: **26,7m²**

c.d. poz. 14 – Kubatura

Kubatura wieży rozbiegowej wraz z trzema platformami startowymi wynosi: **88,6m³**

c.d. poz. 19 – Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie, instalacje)

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dnia 01 lutego 2010 roku wydał decyzję nr IIOT/21/2010 nakazującą Warszawskiemu Ośrodkowi Sportu i Rekreacji w Warszawie dokonanie rozbiórki konstrukcji wieży sędziowskiej skoczni narciarskiej zlokalizowanej przy ulicy Czerniowieckiej 3 w Warszawie.

Fundamenty – brak możliwości sprawdzenia

Ściany zewnętrzne i wewnętrzne konstrukcyjne – ściany zewnętrzne konstrukcyjne nie są konserwowane i naprawiane, ale jednocześnie brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych – stan dobry

Ściany działowe – ściany działowe rotalitowe poddane są niszczeniu na skutek warunków atmosferycznych oraz wandalii – stan średni

Nadproża okienne i drzwiowe – brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych, które mogłyby przecinać konstrukcję tego elementu – stan dobry

Słupy i podciąg – brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych lub skręcania, odpadający beton – stan średni

Stropy – brak poważnych pęknięć konstrukcyjnych, kruszący się beton – stan średni

1. Miejscowość m.st. Warszawa

2. Dzielnica Warszawa – Mokotów–Wierzbno

3. Województwo mazowieckie

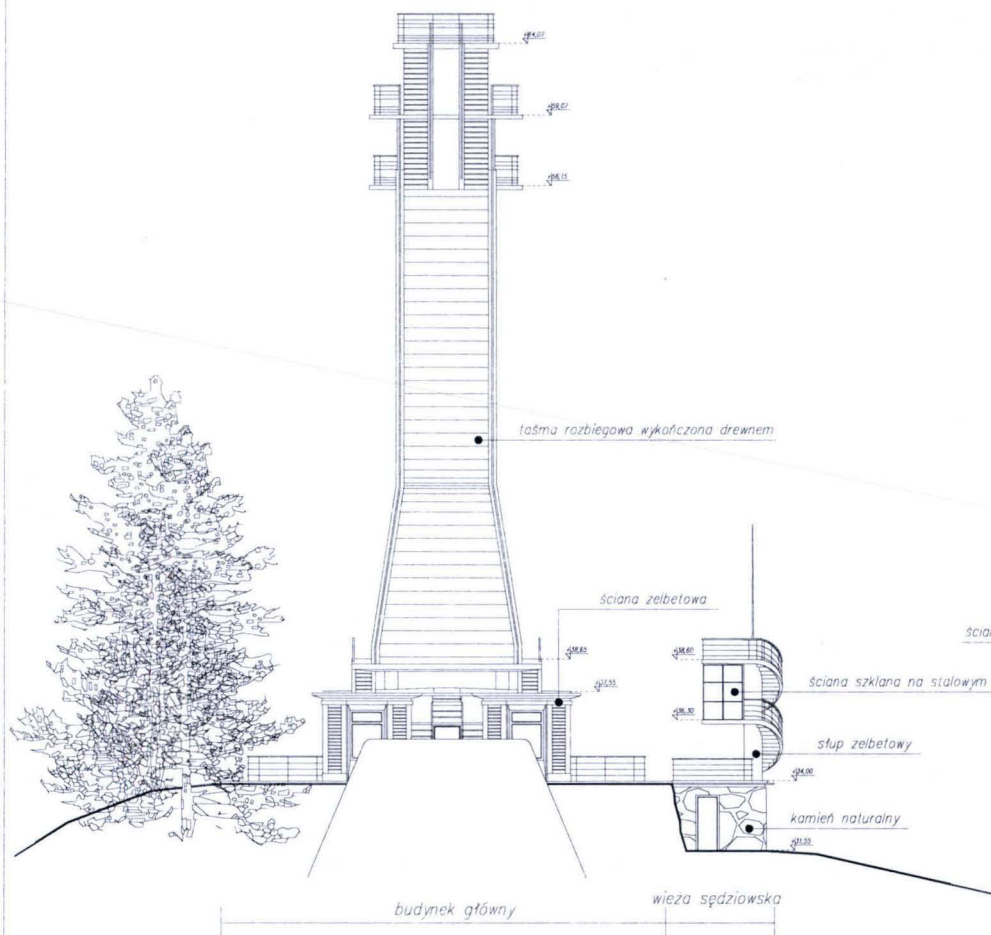
4. Obiekt (nazwa jak w karcie)

SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ
WARSZAWA – MOKOTÓW WIERZBNO

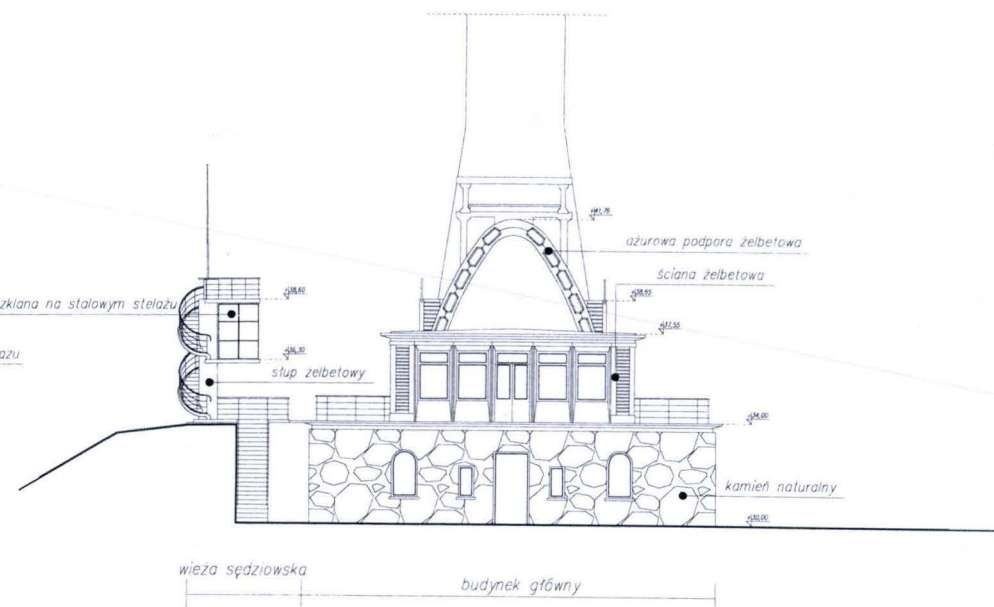
5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego) – Rysunek Techniczny

ELEWACJA WSCHODNIA ORAZ ELEWACJA ZACHODNIA

SKALA 1:300

ELEWACJA WSCHODNIA SKALA 1:300

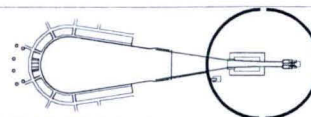
ELEWACJA ZACHODNIA SKALA 1:300

Wkładkę zafotografował i opracował Robert Kado VIII.2010r.

Miejsce przechowywania negatywów archiwum autora

PLAN TERENU

Rysunki techniczne patrz załączniki:
1; 2; 3; 3a; 3b; 4; 4a; 4b; 5; 6; 7; 8; 8a; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 16a.

wzór ODZ 1999r.

c.d. poz. 19 – Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie, instalacje)

Pokrycie dachu – spękana warstwa posadzki betonowej – stan średni

Posadzki – nieliczne spękania – stan średni

Schody zewnętrzne – kruszący się beton konstrukcji schodów – stan średni

Balustrady schodów – balustrady schodów oraz tarasów wymagają natychmiastowej konserwacji oraz zabezpieczeń, obecnie skorodowane z łuszczącą się farbą stwarzają poważne zagrożenie – stan średni

Stolarka drzwiowa zewnętrzna – drzwi zewnętrzne wymagają konserwacji – stan średni

Stolarka okienna – należałoby ją oczyścić, pomalować i zakonserwować – stan średni

Instalacje i wyposażenie – nie działające, brak przewodów lub korozja – stan zły

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

26.

27.

1. Miejscowość.....m. st. Warszawa	4. Obiekt (nazwa jak w karcie)	5. Zawartość wkładki (nazwa materiału uzupełniającego)
2. Dzielnica.....Warszawa Mokotów Wierzbno	SKOCZNIA NARCIARSKA NA SKARPIE WIŚLANEJ	c.d. poz. 13 – opis budynku:
3. Województwo.....mazowieckie	PRZY ULICY CZERNOWIECKIEJ 3	produkcyjno – administracyjno - mieszkalny
	WARSZAWA – MOKOTÓW - WIERZBNO	

c.d. poz. 13 – Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacje, wnętrze, wyposażenie, instalacje)**Sytuacja** (Trybuny, budynek bufetowy, toalety, kasy, zazielenienie terenu):

Trybuny usytuowane były we wschodniej części opisywanego zespołu sportowego skoczni narciarskiej, u pod nury skarpy wiślanej. Obiekt położony był po obu stronach zjazdu narciarskiego. Na osi zespołu znajdowała się trybuna honorowa. Pod trybuną honorową umieszczono budynek bufetowy a po dwóch jego stronach toalety. Kasy znajdowały się przy głównym wejściu. Po całkowitym zamknięciu ośrodka wymienione obiekty ulegały stopniowej degradacji biologicznej. W chwili obecnej jest brak możliwości sprawdzenia czy cokolwiek zostało. Teren, w którym znajdowały się budynki jest całkowicie porośnięty bardzo gęstą i dziką roślinnością.

Materiał, konstrukcja, technika (Trybuny stojące):

Uformowane były po wewnętrznej stronie wału w kształcie stopni o wysokości 20cm i szerokości 40cm, krawędzie stopni stanowiły płyty chodnikowe o wymiarze 50x50cm, wkopane w ziemię na głębokość 30cm. Trybuny te ciągnęły się na przestrzeni od najniższego punktu zeskoku do początku zakola. Nie były one przecinane zejściami, gdyż same stanowią jak gdyby schody. Zejście ograniczał drugi rodzaj trybun.

(Trybuny siedzące):

Uformowane zostały po wewnętrznej stronie o wysokości 40cm i szerokości 80cm, z tym, że na każdym ze stopni ustawiona była ławka o siedzeniu z listew drewnianych opartych na prefabrykacjach wkopanych w stopień. Podobne rozwiązanie użyto przy budowie Stadionu Dziesięciolecia. Ciąg tych trybun obiegało zakole, przerwane w dwóch miejscach tunelami o łącznej przestrzeni 7m oraz zejściami na przestrzeni ok. 14m, licząc w tym również zejścia rozgraniczające trybuny z miejscami siedzącymi od trybun z miejscami stojącymi. Środkowy segment trybun, ujęty został w dwa przejścia tunelowe, traktowane jako trybuna honorowa, nie różniąc się w zasadzie od trybun z miejscami siedzącymi. Jedyna różnica polega na tym, że były wydzielone, nie znajdowały się na nasypie ziemnym a na skośnym stropodachu budynku bufetowego. Zejścia były fragmentami trybun stojących, wplecionych w ciąg trybun siedzących. Zejścia wiodące po zewnętrznej stronie wału były również wykonane z płyt chodnikowych, zamocowanych w murki z kamienia z balustradą stalową, długość biegu była zmienna.

(Budynek bufetowy):

Budynek umieszczony pod trybuną honorową był jednym wnętrzem, w którym część obniżona stanowiła zaplecze magazynowe, oddzielone ścianką meblową. Dalszy podział wnętrza stanowiła lada ekspedycyjna, z aneksami komunikacyjnym i umywalnym. Mury zewnętrzne kamiennie – ceglane, konstrukcja żelbetowa. Dojścia do budynku wiodły z przelotów pod obejściem trybun. Podłoga asfaltowa, strop żelbetowy, spód trybuny honorowej. Wykończony posiadał tynki białe gładkie, stolarkę drzwiową typową płytową. Występowała stolarka okienna, zaokrąglona łukowo oraz mniejsze prostokątna. Oba typy okien szwedzkie, spinane, od wewnątrz malowane na biało a na zewnątrz polane i lakierowane przezroczystym lakierem bezbarwnym. Drzwi zewnętrzne były typowe ale listwiane.

(Toalety)

Toalety wbudowane były pod trybuny z drugiej strony przejść tunelowych po obu stronach bufetu. Program obu pomieszczeń łącznie obejmował 12 oczek, 10 umywałek i pisuar ciągnęły na długości 3,5m. Ściany zewnętrzne, od strony przejść kamiennie – ceglane, wewnętrzne murowane, izolowane pionowo i poziomo, jak wszystkie ściany tkwiące w ziemi powyżej podłogi pomieszczeń. Zaprojektowano płuczki samoczynne okresowe i stałe działające odbiory wody z uwagi na nie ogrzewanie pomieszczeń w partii dolnej.

(Kasy)

Zaprojektowano sześć budynków kas, wykonanych w formie walców kamiennych, krytych płytami żelbetowymi, wyposażone w drzwi wejściowe i okienko kasowe. Wszystkie otwory w parterze okratowane.

(Zazielenienie terenu)

Zaprojektowana zieleń miała w tym przypadku znaczenie nie tylko dekoracyjne ale przede wszystkim funkcjonalne. Zadaniem zieleni było powstrzymywanie nagłych uderzeń wiatru. Zapora ta powinna działać latem i zimą, dlatego przewidziane było zazielenienie dwustopniowe. Na pagórku i skarpie drzewa iglaste, po za nasypem topole oraz na pozostałych częściach terenu brzozy, wierzyby płaczące, grab i krzewy typu jałowiec tuja krzaczasta itp. Pewna ilość drzew przewidziano w partii dolnej w otoczeniu wejścia głównego, parkingu i dojść. Wskazane było umieszczenie tam drzew iglastych i krzewów iglastych ale z uwagi na teren podmokły było to trudne.

c.d. poz. 11 - zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

28.

29.

30.

31.

32.

Opis fotografii: 26. Wieża sędziowska na wysokości II kondygnacji o konstrukcji stalowo – szklanej, II kondygnacja przeznaczona była dla sędziów punktowych; 27. Perspektywa wieży sędziowskiej, ostatnia kondygnacja przeznaczona była dla głównego sędziego; 28. Wieża sędziowska od strony zachodniej, widoczne kręcone schody zabiegowe oplatające główny i jedyny słup konstrukcji budynku; 29. Kondygnacja sędziów punktowych, widoczne umieszczone częściowo na zewnątrz budynku pulpity sędziowskie; 30. Parter budynku od strony północnej, w tej części znajduje się podręczny magazynek a w lewym narożu budynku znajduje się wkomponowany główny słup konstrukcyjny; 31. Wnętrze II kondygnacji sędziów punktowych. Kondygnacja jest podzielona na pięć stanowisk które oddzielone są ściankami żyletkowymi. Każde stanowisko posiada miejsce do siedzenia oraz pulpit. Jest to kondygnacja przechodnia, wyżej wchodzimy na ostatnią otwartą kondygnację; 32. Wnętrze II kondygnacji z widokiem na taśmę rozbiegu oraz próg startowy.